

Sveti Metod brez brata Cirila

Leto XII

1963

Štev. 10

OKTOBER

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

Ustanovljen leta
1952

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

TAKOJ FUNT V ŠPAROVČEK ZA MOHORSKE KNJIGE!

Celovška Mohorjeva nas bo letos obogatila z naslednjim knjižnim darom:

1. **KOLEDAR** za leto 1964. Bo spet zajetna knjiga in polna zanimivega blaga z raznih vetrov.

2. **TREBUŠNIKOVE ZGODBE**. Napisal jih je svoj čas znani planinec itd. Janko Mlakar. Zbrane bodo v eni knjigi in dale dosti sočnega in veselega branja.

3. Večerniška povest **MRTVI ROD**, spisal Karl Mauser. Ime pisatelja je več kot dovolj priporočila za to knjigo.

4. **IZ ŽIVLJENJA** je naslov četrte knjigi. Zbor dogodkov, ki jih je nebral rajni katehet Anton Čadež. Pravijo, da je knjiga zelo zanimiva in poučna.

ZATO: Takoj funt v šparovček za nebavo teh imenitnih knjig!

NADALJE PRIPOROČAMO :

MOJ SVET IN MOJ ČAS, izbrana dela dr. Ivana Preglja — £1-0-0 (2 šil. poštnina).

A.M. SLOMŠEK, služabnik božji. Spisal dr. Fr. Kovačič. Knjiga je na novo izšla v Argentini za stoletnico Slomškove smrti. Zelo lepa zgodovinska knjiga stane £ 1-0-0.

FINŽGAR, VII. zvezek: **LETA MOJEGA POTOVANJA**, Cena £ 1-0-0, za poštnino 2 šil.

RICCIOTTI: Življenje Jezusovo. Izdala Mohorjeva v Celovcu kot izredno izdanje svojih knjig. Svetovno priznano odlično delo. — Cena £ 2-10-0 in poštnina 2 šil.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

DHAULAGIRI. — Doživljaji Slovencev v himalajskih gorah. Spisala Bertonec in Arko. Velezanimivo! — £ 1-10-0.

POVESTICE — Iz zbirke spisov pisatelja Stanka Majcena. Izdala Slov. Kulturna Akcija. — Vezana knjiga — £1-0-0

NOVELE IN ČRTICE — Iz zbirke pisatelja Pavla Perka. Izdala Mohorjeva v Celju. Vezana knjiga £1-0-0.

DNEVI SMRTNIKOV. — Zbirka najboljših črtic v emigraciji. Izdala SKA. Vezana knjiga £1-0-0.

ZEMLJA — zelo lepa povest Karla Mauserja — 6 šil.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Akcija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

NOVA PESEM, 14 prelepih črtic Vinka Beličiča. Oceno napisal L. Klakočar v julijski številki

MISLI. — £ 1-0-0

KAR PO DOMAČE — Zelo zanimiva in šaljivo poučna knjiga. Izdala Baragova založba v Argentini — £1-0-0.

HEPICA — vesela povest o gorenjski papigi. Izdala Sl. Kult. Akcija — Cena £1-0-0.

OVČAR MARKO — Jalnova povest, prva iz zbirke **VOZARJI**. Tako lepa kot Tri zaobljube. — 10 šil.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stanke Cajnkarja iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

S I V I D N E V I — spisal Marko Kremžar, izdala Slov. Kulturna Akcija v Argentini. Odlično delo, ne odložiš, dokler ne prebereš do zadnje strani. Cena £ 1-0-0, poštnina 1 šil.

TONČE S SLOMA — Povest iz Slomškove mladosti. Spisal p. Bernard Ambrožič. — 10 šil.

LETO XII.

OKTOBER, 1963.

STEV. 10

POD NOVIM PAPEŽEM — NADALJEVANJE VESOLJNEGA ZBORA

OB SMRTI PAPEŽA JANEZA XXIII. je običajala zadeva vesoljnega zbora pri vprašanju: Ali ga bo Janezov naslednik dal zopet sklicati ali ga ne bo? Sicer nihče ni resno pričakoval, da ga ne bo, vendar je bila povsod živa zavest, da bo novi papež imel oblast reči da ali ne.

Pavel VI. niti 24 ur ni pustil vprašanja "vise-ti". Že drugi dan po izvolitvi, 22. junija 1963, se je oglasil po vatikanskem radiu s prisrčnim nagovorom na ves svet in takoj po nekaterih uvodnih besedah je prišla napoved:

"Naodličnejša naloga naše nadpastirske službe, bo, da z vso zavzetostjo nadaljujemo II. Vatikanski vesoljni zbor, v katerega so uprte oči vseh ljudi dobre volje. To bo poglavitno delo, v katero bomo vložili vso energijo, ki nam jo je dal Gospod. Vse to z namenom, da katoliška Cerkev zablesti v sijaju kakor dvignjena zastava vsem oddaljenim narodom in pritegne k sebi vse ljudi z velično svojega organizma, posebno z mladostjo svojega duha, z obnovitvijo svojega sestava, z mnogovrstnostjo svojih duhovnih sil — za vse, ki pridejo k njej iz vseh narodov in rodov in ljudstev in jezikov, kot piše sv. Janez v Skrivnem razodetju. Prva misel naše papeške službe bo: vse glasneje oznanjati vesoljnemu svetu, da je samo v Kristusovem evangeliju toliko zaželeno in pričakovano odrešenje, ker v nikomer drugem ni zveličanja, zakaj "nobe-no drugo ime pod nebom ni dano ljudem, da bi se mogli v njem zveličati".

Vesoljni zbor pod papežem Janezom je imel posebno "barvo" v dejstvu, da je kot papež sam

ponujal prijateljsko bratsko roko kristjanom, ki niso združeni z rimsko stolico. Ali bo Janezov naslednik tudi v tej smeri nadaljeval ali pa bo omejil delo zbora vse bolj na katoličane same? Če je bil kdo v negotovosti, kako naj na to vprašanje odgovori, je vsa negotovost odpadla ob poslušanju naslednjih besed iz istega govora:

"Končno želi naša velikodušniška služba nadaljevati z vsem trudom veliko delo, ki ga je s tako močnim in srečnim zgledom začel naš prednik Janez XXIII. To je tisto, kar vsi pričakujejo in za kar je dal on svoje življenje: DA BODO VSI ENO! Skupna težnja, da se vpostavi edinstvo, ki je bilo v preteklosti tako boleče razdrto, bo v nas našla odmev goreče volje in tople molitve, ker se zavedamo službe, ki nam jo je zaupal Jezus: Simon, Simon, molil sem zate, da tvoja vera ne omahne, zato . . . potrjuj svoje brate! Svoje roke odpiramo vsem onim, ki se ponašajo s Kristusovim imenom. Imenujemo jih s sladkim imenom 'bratje'. Naj vedo, da bodo pri nas našli razumevanje in dobrohotnost, obenem bodo našli svoj lastni očetovski dom, ki bo z novim sijajem povzdignil in potrdil zaklade njihove zgodovine, nadaljevanje njihovega kulturnega dela in njihovo duhovno dediščino."

Podobne misli je papež izrazil dne 29. septembra, ko je odpiral nadaljevanje vesoljnega zbora. Vesoljni cerkveni zbor v Rimu se vrši istočasno kot zborovanje Združenih Narodov v New Yorku. Obe zbornici vlečeta nase pozornost vsega sveta — naj na obe rosi polnost božjega blagoslova!

SVETI METOD — BREZ BRATA CIRILA

KO STA BILA SVETA BRATA prvič v Rimu in se dogovarjala s papežem Hadrijanom II. o svojih misijonskih in versko kulturnih načrtih med Slovani, je Ciril, mlajši brat, nepričakovano umrl 14. februarja 869. Metod je ostal sam. Bratova smrt ga je silno potrla. Prav njegova misel je bila, da bi bratovo truplo odpeljal v rojstni kraj Solun ali morda v Carigrad, sam pa se vrnil v kak vzhodni samostan. Ti se mogel takoj zživeti v misel, da bi sam nadaljeval začeto delo med Slovani v Panoniji in na Moravskem. Kar sta dotlej skupaj dosegla v triletnem delu na Moravskem in pozneje v nekaj mesecih v Panoniji kot gosta kneza Koclja ob Blatnem jezueru, je Metod po pravici v glavnem pripisoval Cirilu. Zlasti uspehi glede slovanske književnosti in uvajanja slovanskega jezika v cerkveno bogoslužje je bila zares v prvi vrsti Cirilova zasluga. V tem je bil Ciril tudi Metodov učitelj.

Polagoma se je Metod vdal. Rimljani, vsi od preprostega ljudstva do pomembnih cerkvenih in svetnih velikašev, so hoteli imeti Cirilovo truplo med seboj. Papež Hadrijan je bil tako pridobljen za načrte svetih bratov med Slovani, da ni mogel brez ugovora pristati na Metodove sedanje namere. Največ je pa najbrž vplival na Metoda knez Kocelj, ki je nujno prosil papeža, naj Metoda pošlje nazaj, Metoda samega pa, naj vendar čimprej pride.

Metod se vrne h Koclju

Zelo se je moral Metod premagati, da se je končno odločil za povratek v svoj slovanski delokrog. Dobro se je zavedal, da gre na pot, ki bo postlana s trnjem in trpljenjem.

Metod bi se moral vrniti prav za prav na Moravsko k Rastislavu. Tja je bil v začetku poslan, tam je skupno z bratom dosegel lepe uspehe. Pa med tem so se pletli na Moravskem težki dogodki. Rastislavu je pretela skrajna nevarnost od strani Nemcev, ki njegove samostojnosti niso mogli trpeti. Skupno z nečakom Sventopolkom je snoval odpor zoper Nemce, cerkvene zadeve v zvezi s svetima bratoma je prepustil Koclju, svojemu prijatelju in političnemu zavezniku v Spodnji Panoniji. Nesrečni mož je celo doživel strašno razočaranje, da ga je nečak Sventopolk izdal Nemcem, vlado pa prevzel sam in se odslej z Nemci tepel ali pa povezoval, kakor se mu je zdelo trenutno bolj prav. Izkazal se je za enega najbolj neznačajnih državnih voditeljev v zgodovini Evrope.

Nemci so Rastislava vrgli v ječo in oslepili. Tudi za Koclja se Sventopolk ni menil, tako so se stiki med Moravsko in Panonijo vedno bolj rahljali. Metodu ni kazalo drugega, kot vsaj začasno ostati pri Koclju. To mu ni bilo težko, saj Kocelj je bil sedaj največji in edini prijatelj, ves vnet za slovansko in krščansko stvar — "premodri mož" mu pravi poznavalec njegovega značaja, rajni dr. Grivec. Tako sta se spet sešla dva velika moža, edino drug na drugega navezana: Metod brez Cirila, Kocelj brez Rastislava . . .

Metodovo delo med Slovenci

Spodnja Panonija z okolico Blatnega jezera, ki je danes del moderne Mažarske, je bila v tistih časih popolnoma slovanska. Tedanje Slovence danes predstavljajo še Prekmurci in Prleki v Slovenskih goricah. Metodova naselitev pri knezu Koclju ob Blatnem jezuru je torej pomenila — bivanje med Slovenci! Sicer je res, da je v tistih časih slovenstvo in slovanstvo pomenilo eno in isto, vendar so bili že razviti razni dialekti, ki so se v teku časa povzpeli v posebne narodnosti.

Metod je našel v Kocljevi deželi že dobro uvedeno slovansko bogoslužje. Duhovniki, ki so bili kako leto poprej v Rimu posvečeni, so se bili že vrnili in maševali po slovansko. Bili so pa tudi duhovni-

ki Moravani, ki so se zaradi zmed na Moravskem za-
tekli v Kocljevo pokrajino in širili slovansko bo-
goslužje. Zaradi teh "novosti" so bili nemški du-
hovniki salzburske nadškofije, ki so poprej tod mi-
sijonarili, tako nejevoljni, da so se vračali domov.
Metod je bil s tem kar zadovoljen in se je takoj
lotil vzgoje nadaljnjih slovenskih duhovnikov. Go-
tovo jih je toliko na novo posvetil, da je nadomestil
izpraznjena mesta z domačimi duhovniki.

Knez Kocelj je imel velik ugled pri papežu, pa
tudi pri nemških oblasteh — vsaj zaenkrat še. Zla-
sti velik ugled je pa imel pri svojem lastnem ljud-
stvu. Tako je mogel Metodovo delo brez velikih zu-
manjih ovir zavarovati in je dosegel, da je v njegovi
kneževini slovanska smer zmagala brez večjih trenj.

Metod je kot nadškof Moravske in Panonije v tem
času osebno urejeval svojo vladikovino v Panoniji,
kjer je verjetno ostal nad pol leta. Obenem je nad-
zoroval književno delo učencev, ki so pripravljali
nadaljnje verske knjige v slovenščini. Je pa vendar
z enim očesom neprestano zasledoval dogodke v
Moravski in težko čakal priložnosti, da pohiti tja
gor in tudi v onem delu svoje nadškofije uredi cer-
kvene razmere.

Proti koncu leta 870 se mu je zdelo, da je čas
dozorel. Ni odšel brez težkih slutenj. Da ga pa ča-
ka tako preganjanje, si najbrž niti od daleč ni mo-
gel predstavljati.

O tem bomo brali v novembrski številki MISLI.

DUHOVNA OPOROKA NADŠKOFA VOVKA

LJUBLJANA, 29. JUNIJA 1963

DANES JE GOD SV. APOSTOLOV Petra in
Pavla. Zame je to najbolj srečen spominski dan
življenja, saj sem bil na ta dan pred 40 leti po-
svečen v mašnika. Bogu neizmerna hvala za to.
Večje milosti mi ni mogel dati.

Vsled bolezni trpim. Ne vem, če še kdaj da-
našnjo obletnico doživim. Naj bo vse Bogu daro-
vano! Za naše grehe in nepopolnosti, za blagor sv.
Cerkve in posebej naše drage ljubljanske nadškofi-
je. Kar sem v delu in žrtvi storil premalo, naj se-
daj po dobroti božji dopolnim.

Hudo mi je, ko ne morem danes posvetiti novo-
mašnikov. Molim, da bi bili dobri. Ohrani jih, Gos-
pod, in blagoslovi vse naše duhovnike! Neizmerno
jih imam rad. Zato, ker so Gospodovi in zanj delajo
in trpijo. Zelo mi je hudo, če sem bil kdaj s kom
bolj trd. Res, le potreba je to prinesla in moji zmu-
čeni živci. Sproti sem rad odpuščal, vse pozabil, in
za isto prosim tudi vse svoje sobrate. Pri vsaki sv.
maši sem se vedno rad vseh duhovnikov spomnil, za
vsakega umrlega sem takoj maševal. Nad vse bom
srečen, če mi bodo duhovniki in redovniki vračali
molitveni spomin.

Hudo mi je, ko letos zaradi bolezni ne morem
na birmo. Kako rad sem hodil po župnijah, rad pre-
prosto govoril otrokom in odraslim. Vsak obisk, ka-
tere koli župnije in slovesnosti je bil zame resničen
oddih in poživitev. Bogu za vse hvala!

Morda sem pred današnjim svetom in življen-
jem tudi kaj starokopiten. Res, pametnim novota-
rijam sem vedno rad pritržil, kar je pa božjega,
mi je bilo vedno drago po starih načelih. Moja mla-

dost ni poznala in uživala sedanjega načina življe-
nja. Nisem smel niti misliti na kolo in na izlete.
Moje opravilo je bilo o počitnicah trdo kmečko delo.
Pod Triglavom sem doma, pa nikdar nisem bil v
njegovem kraljestvu. Moji edini izleti so bili v di-
jaških letih ob nedeljah zjutraj na Brezje, vedno
peš in navadno s čevlji v rokah. Pridružil sem se
tudi rad vsaki procesiji za dež ali lepo vreme na
Brezje ali na blejski otok. Vse to je bilo že lepo —
blagrujem Marijino kongregacijo, ki me je tako le-
po varovala vso mladost in nadomeščala starše.
Blažena jutra, ki so nas mlade dijake vsak dan
zbirala v cerkvi pri obhajilni mizi! Več je bila vred-
na kot tista v št. Vidu, kjer je v poslopju stano-
vanja vabil zvonec. Žrtve in Marijino varstvo so
klesale poklic. Mariji čast in hvala!

Bog mi je priča, da na visoko škofovsko čast
nikdar niti mislil nisem. Božja volja in izredne raz-
mere so to prinesle. Čutim se nevrednega in v mar-
sičem tudi nezmožnega. Pomaga mi pa Bog. Pred-
vsem tudi s tihim zatajevanjem in trpljenjem. Da
bi bilo le vse po volji božji!

Svojim sodelavcem in prav vsem, ki so mi pri-
pomogli živeti in trpeti, iskrena hvala. Zaupajmo
v Gospoda! Molimo drug za drugega!

Tole sem narekoval sam. Ne v lastno hvalo, pač
pa samo v slavo Gospodovo. Amen!

ANTON VOVK, nadškof.

PRIPOMBA: Devet dni potem, ko je to
oporoko narekoval, je blagi nadškof v Gospodu
zaspal. — Ur.

krizanteme

Karel Mauser

(Za dan Vernih duš.)

MESEC NOVEMBER JE MESEC ROŽ, ki so jim pri nas po nekaterih krajih rekali vsesvetarice ali novemberece. To je čudovito lepo ime za rože, ki jih mi poznamo pod tujim imenom — krizanteme. Mirna, hladna lepota veje iz tega cvetja, ki tolikokrat krasi zadnja počivališča naših mrtvih.

Vsesvetarce!

Spomnim se, ko sem bil še otrok in sem pozno zvečer šel mimo podbreškega pokopališča, kako je nad gomilami plaval čudovit sij sveč in lučk, ki so gorele nad pokopanimi. Kakor prosojen zlat oblak, je ležala svetloba nad mrtvimi — danes se mi zdi, da je tisto noč le večnost prišla tako blizu zemlje in potrepavala nad njo.

Večnost!

Vsi sveti in vernih duš dan sta njena praznika, praznika večnosti, ki se je v tem stoletju tako neradi spominjamo. Pot do nje namreč odpira padanje kep prsti na krsto.

Prah si in v prah se povrneš . . . vzemi zemlja, kar je tvoje . . .

Dobršen del človeštva te resnice noče sprejeti, večnost prepušča vrabcem. In vendar večnost ostane in vsako leto v novembru nas vsesvetarice spomnijo nanjo.

Veličastnost Cerkev je v tem mesecu — dva njena velika dela zablestita v prvem in drugem dnevu meseca. Vsi sveti — zmagoslavna Cerkev — Verne duše — trpeča Cerkev. Pod svetlim, zlatim oblakom, ki v teh dneh leži nad našimi pokopališči, smo mi, še živi — vojskujoča Cerkev.

Mislím, da vse premalo doumévamo to čudovitost, to mirno in mogočno veličastnost, v katero nekoč pojdemo. Prazna bodo ostala za nami vzletišča za smrtonosne rakete, prazna bodo ostala skrivališča velikih človeških skrivnosti. Atomi, s katerimi se danes igra ves svet, bodo nekoč razpadli brez človekovega truda in sežgali vso to našo človeško bednost, ki se danes peha za novimi čudeži.

Prah si in v prah se povrneš . . . vzemi zemlja, kar je tvoje . . .

Kaj je človek? Spomni se pogrebnihi molitev ki jih moli duhovnik, ko trikrat vsuje lopatico prsti nad mrtvega v krsti.

“Iz prsti si ga naredil, s kostmi in kitami si ga sklenil — obudi ga, Gospod, poslednji dan.”

To je človek, to je bitje, ki misli, da je vsemogočno, ki misli, da prerašča večnost, ker je od neskončnih skrivnosti, oddrobil majhen delček — drobtino. Poslušá glasove, ki prihajajo skozi zrak tisoče milj daleč, prisluškuje strašnemu miru v podmornici pod antarktičnim ledom, leta okrog zemlje in skozi lino rakete gleda svetle zvezde. Samo enega ne zna več — ne zna več govoriti z večnostjo, v katero se nekoč vrne vsak človeški duh in vsako človeško telo.

Verujem . . . v občestvo svetnikov . . . v vstajenje mesa in v večno življenje . . .

To molimo katoličani in bi morali moliti zlasti v novemberskih dneh. Verujemo v vstajenje mesa in v večno življenje.

Vedno sem imel sveto spoštovanje do besede večnost, vedno mislim, kako ljudje v procesijah odhajajo vanjo. Tam je moj oče, moja mala sestrica, brata, tam je tvoj oče, tvoja mati, tvoji dragi — tam so naši znanci in prijatelji in tam so naši bratje in naše sestre, udje vojskujoče se Cerkev, ki so prešli v zmagoslavno ali trpečo Cerkev.

Na dan Vseh svetnikov ima praznik zmagoslavna Cerkev, na Vernih duš dan ga ima trpeča Cerkev. Miliarde in milijarde ljudi je bilo rojenih in vse te je po smrti sprejela večnost vase. Nekoč bom odšel tja jaz in odšel boš ti in ves ta bedni živelj, ki je v to stoletje prinašal pravico in krivico, ljubezen in sovraštvo. Prišlo bo novo stoletje in novi rodovi. odšlo bo enaindvajseto stoletje in njegovi rodovi — vse bo večnost sprejemala vase. Do tistega zadnjega dneva, ko se bo čas ustavil in bo samo večnost ostala.

FINZGARJA IMAMO SPET!

- I. knjiga: Dekla Ančka in druge novele
- II. knjiga: Iz modernega sveta (roman) in druge
- V. knjiga: Pod svobodnim soncem
- VI. knjiga: Povest o dekletu, Gostač Matvez itd.
- VII. knjiga: Leta mojega potovanja

Jena vsakemu zvezku je 1.0.0, za poštnino 2 šil.

KRISTUSU KRALJU

MOGOČNO SE DVIGNI NAM SPEV IZ SRCA
V POZDRAV REŠENIKU, VLADARJU SVETA!
KRISTUS KRALJUI, KRISTUS ZMAGUI,
V HOSTIJI SVETI NAM GOSPODUJ!

DARUJEMO VDANO TI SVOJE SRCE,
DEJANJA, BESEDE, VSE MISLI, ŽELJE.
KRISTUS KRALJUI, KRISTUS ZMAGUI,
V HOSTIJI SVETI NAM GOSPODUJ!

POZIVI NAM VERO V PRESVETO SKRIVNOST,
VEČERJE NEBEŠKE, VSEH SVETIH
SLADKOST.

KRISTUS KRALJUI, KRISTUS ZMAGUI,
V HOSTIJI SVETI NAM GOSPODUJ!

Na dan vernih duš odhaja naš duh na prostore, kjer leže naši mrtvi, ki smo jih ljubili. Ne leže vsi na pokopališčih v blagoslovljeni zemlji, mnogo je grobov v zatišju gozdov, podzemnih votlin in skritih dolin. Naš duh bo vendarle potoval. Moj na Bled, v Podbrezje, v Selca, v Eisenerz, v Mozel in tja v Kočevski rog, tvoj morda v dolensko ali štajersko stran. Ni treba, da s telesi stojimo ob grobeh — samo z duhom moremo dotipati mejo med časom in večnostjo. Ko je Bog govoril Mozesu iz gorečega grma in ga je Mozes vprašal, kako mu je ime, da bo povedal Izraelcem, je iz gorečega grma prišel odgovor: Jaz sem, ki sem. Večnost je nekončna sedanost.

Vsa naša pokopališča, vsi prostori, na katerih so pokopani ljudje, so goreči grmi zlasti na današnji večer. Iz nizkega, zlatega oblaka, ki ga tko plameni sveč in sveč, moremo slišati isti glas, glas večne sedanosti:

Jaz sem, ki sem.

Vernih duš dan je srečavanje z večnostjo, pri-
našanje večnosti v čas. To je velik pomen in namen
tega praznika.

Več večnosti v čas — zlasti v današnjem času!

Iz knjige: Zgodovinski Atlas Slovenije

★ ZADNJIČ SEM OMENIL TRILETnico BARAGOVEGA doma, ki smo jo obhajali 16. septembra. Vsa naša družina se je zbrala k veseli proslaviti na sobotni večer (14. sept.), na katero smo povabili tudi nekaj gostov, ki so hostelu v teh treh letih stali ob strani. Med nami sta bila med drugimi direktor katoliškega emigracijskega urada Father Rafter in glavni socialni referent državnega emigracijskega urada Frank de Grood. Fantje pa so seveda povabili slovenska dekleta, da so zaplesali ob domačih melodijah. Drug za drugim po poskušali upihnuti svečke na torti. Letos so bile že tri in jih je bilo težje ugasiti kot prejšnji dve leti. Zmagal je Kregarjev Slavko in dobil v dar knjigo "Kar po domače".

Ob obletnici sem pregledoval zapiske in so kaj zanimivi. Okrog 200 fantov, največ seveda Slovencev, je šlo v treh letih skozi Baragov dom. Mnogi so se lepo postavili na svoje noge, za nekatere pa je bilo žal prepozno. A mislim, da bodo tudi ti slednji končno le spoznali, če že niso, da jim je pater hotel dobro. Vsekakor je Baragov dom pokazal v treh letih kljub težavam lepe uspehe. Posebna zahvala gre osebju naše kuhinje, ki se že tri leta trudi, da je življenje v hostelu bolj domače in prijetno.

Lepo je bilo videti naše bivše fante, ki so se za ta večer vrnili med nas s svojimi ženkami in prvorojenčki. Naša družina bo za te obletnice vsako leto večja in pestrejša. Le naj bo!

★ Ob obletnici sem v zadnji številki "Misli" omenil, da "imam mnogo načrtov za bodočnost še v glavi in na papirju". Čas, da jih razodenem dragim rojakom, zlasti melbournskim, je prišel prej kot sem mislil. Ravno za našo obletnico so bili izdelani (zahvala inženirju Branku Tavčarju in umetniku Vladi Doriču) prvi načrti in tudi model za SLOVENSKO CERKEV SV. CIRILA IN METODA, ki naj bi zrastle iz tal na igrališču ob Baragovem domu: **kot dokaz naše slovenske katoliške zavesti, v spomin 1100-letnice slovanskih blagovestnikov in obenem kot spomenik vsem slovenskim žrtvam svetovne vojne.** Na nadškofijskem odrinariatu sem pokazal načrte ravno na dan obletnice, 16. septembra, danes dne 3. oktobra (praznik sv. Male Cvetke) pa sem dobil od cerkvenih oblasti dovoljenje za zidavo, če si tukajšnji Slovenci res upamo zbrati dovolj za kritje stroškov. Prav tako sem danes govoril tudi z bivšim županom in sedanjim občinskim svetnikom mesta Kew, D. Kennedijem, ki me

je zagotovil, da s strani občine ne bo težav. Torej vse zavisi samo od naše dobre volje in katoliške zavesti. Ali bomo uspeli? Bog daj!

Cerkvica bo moderna, a ohranila bo prvine našega domačega stila. Z ozirom na prostor in sredstva ne bo prevelika: imela bo okrog 200 sedežev. Pod cerkvijo (basement) bo dvorana, ki bo služila za odrske in druge prireditve, našim fantom pa za telovadnico. Ko se bo Marija Pomagaj preselila iz kapelčice Baragovega doma na stranski oltar nove cerkve, bodo s tem tudi otroci naše Slovenske šole dobili stalen in res za pouk urejen razred: **Slomškovo šolo!**

★ Dragi prijatelji, kaj ni za tak slovenski center vredno nekaj žrtvovati? Kaj ni to želja nas vseh? In da bosta cerkvica in dvorana še bolj naši, **bomo zidali sami s prostovoljnimi delom**, kakor so si cerkve gradili avstralski pionirji ter jih na mnogih krajih grade še danes. S ponosom bomo gledali na sad svojih žrtev, ki bo zrasel z našimi darovi in s pomočjo naših žuljavih rok. Nekaj rojakov se je že ponudilo, da bodo za našo cerkvico žrtvovali prostovoljno delo in čas, čim bo dovolj sredstev za uresničitev načrtov. Temelj darovalni akciji pa je postavljen s prvimi darovi, ki znašajo danes £66-0-0 (Med njimi je dar £50-0-0 enega slovenskih fantov). O akciji bom sproti poročal, celotni seznam imen delavcev in darovalcev pa bo v Sporninski knjigi, ki bo izšla ob blagoslovitvi našega svetišča. Kdaj bo to? **OD NAS ZAVISI!**

Vsi darovi bodo varno naloženi na banki pod imenom "Baraga House Memorial Fund", Upam, da bom pred oblastjo mogel urediti, da boste vsak dar enega funta in več lahko vpisali prihodnji julij za povrnitev takse (Tax Return).

No, pa naj bo o tem za prvič dovolj! Po sedmih letih dela med Vami, dragi rojaki, se mi je uresničila želja, da bi Vam to objavil. Bog daj, da bi ta želja po darežljivosti in združenem delu vseh postala kmalu dejstvo!

★ Ko sem bil v maju na svojem rednem obisku Adelaide, sem zvedel za bolnega rojaka, ki mu je zdravnik napovedal še nekaj mesecev življenja. Res sem ga našel hudo bolnega na domu v Plymptonu. Nedavno se je vrnil iz bolnišnice, a zavrata bolezen je glodala dalje, četudi je sam še vedno upal in upal . . . Obiskal sem ga tudi v juliju, ko pa sem prišel na dom v septembru, mi je njegova žena povedala: Franc je umrl . . .

Franc Paradise (Paradajz) je bil rojen dne 31. decembra 1903 v Polzeli na štajerskem. Tik pred vojno je prišel v Avstrijo, kjer se je kasneje poročil z Erno r. Mülner. Po vojni se je odločil za emigracijo: proti Avstraliji je odpotoval leta 1948 na ladji "Fairsea" in doživel žalost, da mu je med potovanjem sredi morja umrl sedemmesečni sinko Gerhard. Franc je s svojo ženo pokazal veliko pridnost in podjetnost v novi deželi: s trudom sta si prihranila dovolj, da sta začela s trgovinico v Coburgu (Melbourne). Pred tremi leti sta se s svojima otrokoma Robertom in Sonjo preselila v Adelaido ter tudi tukaj začela s lastnim trgovskim podjetjem. Žal je prišla bolezen in družini iztrgala skrbnega očeta.

Franc je umrl dne 18. avgusta. Pokopali so ga v torek dne 20. avgusta ob dveh popoldne na katoliškem delu pokopališča Centennial Park. Njegovi družini izrekamo iskreno sožalje, njegova duša pa naj počiva v miru božjem.

★ Lepo je uspela prireditelj Slovenske šole na tretjo nedeljo v septembru: Father's Day. Otroci so s svojim pestrim sporedom želi veliko priznanje polne dvorane. V prvi vrsti pa gre zahvala in pohvala učiteljici Anici, ki je mnogo žrtvovala, da je predstava uspela. Kljub temu, da ona ni "očka", je dobila ob koncu lep šopek. Mene pa so otroci presenetili z bogatim duhovnim šopkom in lepo knjigo.

Kajne, da zaslužijo otroci vso našo pohvalo za tako lep nastop? V zahvalo in priznanje bom zanje po maši na tretjo nedeljo v oktobru pokazal Walt Disneyevo risanko "Melody Time". Seveda so vključeni tudi starši in ostali rojaki, ki se udeležujejo slovenske maše. Isti film sem enkrat začel kazati v Baragovem domu, pa se nam je pokvaril projektor. Bo pa zdaj boljše.

★ Kaj pa krsti? Dne 7. septembra sta bila dva v St. Albansu. Družina Jožefa Vaha in Albine r. Sabadin je dobila Albiño Kristino, družina Karla Knapa in Frančiške r. Prislana pa Cvetke. — Dne 21. septembra sta bila dva krsta v cerkvi Srca Jezusovega, Hindmarsh (Adelaide): Prvorojenca Jožefa Jamnika in Cvetke r. Rener bodo klicali za Franca Jožefa, Mario Jenko in Ivanka r. Ivančič pa sta dobila Suzano. — Dne 29. septembra smo krščevali v Macleodu, kjer je zajokal Robert John, sinko Marjana Potočnika in Frančiške r. Nastran. Pri Mariji Pomagaj v Kew je dne 5. oktobra obliha krsna voda Stanislava, prvorojenca Ivana Barat in Marije r. Gramc. — Vsem družinam naše čestitke.

★ Poroke imam zabeležene sledeče: V Adelaidi (cerkev Srca Jezusovega, Hindmarsh) sta stopila pred oltar dne 21. septembra Alojz Ivančič in Ivana Lenarčič. Ženin je iz Malih Loč (župnija Hrušica), nevesta pa iz Narina (župnija Šmihel na Krausu). — Dne 28. septembra je v cerkvi sv. Marka v Fawknerju pričakal svojo nevesto Ivan Stibilj, bivši fant našega hostela. Za ženko je dobil Hildo Elizabeto Spreitzer. Ženin je iz Malega Ubeljskega (župnija Ubeljsko), nevesta pa iz Stare žage (župnija Črmošnjice na Dolenjskem). — V cerkvi bl. Nikolaja v Clifton Hillu pa sta si ta dan obljubil zvestobo Franjo Piala (doma iz Bačke) in Sonja DERNIČ iz Jesenic. — Dne 5. oktobra je bila slovenska poroka pri Sv. Ignaciju v Richmondu: Ivan Filipič je obljubil zvestobo Karolini Hrvatini. Ženin je iz Breginja, nevesta pa iz Movraža. — Isti dan sta se v Parkville poročila Alojz Valenčič in Marija Fabjančič. Ženin je iz Hrušice, nevesta pa iz Podbež (tudi župnija Hrušica). — Iskrene čestitke vsem našim parom!

★ Naše vsakoletno romanje je pred vratmi. Na prvo nedeljo v novembru bomo odšli po slovenski maši v Clifton Hillu proti pokopališču Keilor, kjer bomo na slovenskih grobovih zmolili za naše pokojne. Nato bomo odšli dalje proti Sunbury, da se udeležimo evharistične procesije. Naj bi nobena slovenska narodna noša ne ostala doma! Prinesite s seboj tudi cvetja za okrasitev grobov. Čim več nas bo, lepše bo romanje.

Ta dan bo med nami prvič p. Valerijan Jenko, ki se prav te dneve poslavlja od Amerike in odhaja na delo med avstralske Slovence. Že zdaj mu kličem veselo dobrodošlico!

Naprašam vse, ki bi se romanja radi udeležili, pa nimajo lastnega prometnega sredstva, da mi pravočasno javijo in si rezervirajo mesto na avtobusu. Čim prej zvem za število, tem lažje bo urediti glade avtobusov. Izpred cerkve bl. Nikolaja, Clifton Hill, se bomo odpeljali med 12 in 12:30.

★ Za lursko votlino na vrtu Baragovega doma smo že skopali temelje, slabo vreme pa nam je preprečilo, da bi začeli z zidavo. Vendar upam, da bomo zdaj bolj pohiteli in končali votlino pred božičem. Zahvala Jožefu Vahu iz St. Albansa, ki nam je pripeljal tovorni avto skal!

★ V angleščini bi napisali: STOP THE PRESS! K temelju darovalne akcije za naše svetišče se je pravkar pridružil nepričakovani dar melbournske Slovenke in že vsa leta velike dobrotnice pri vsaki naši akciji: £ 500 (pet sto funtov!) Za zahvalo ne rajdem primernih besed!

IZ ROKAVA P. ODILA

DOBIVAM VPRAŠANJA, NA PRIMER: "Pater, lahko si predstavljate, v kakšno družino mi mladi pridemo. Pri delu, na cesti, na prireditvah. In v tej deželi skoraj vsak pripada drugi veri in je član drugačne cerkve. Vsak pa ponavlja in trdi: Moja cerkev je prava. Ali pa da izjavo, da ni razlike med njimi in so vse enako dobre . . ."

Rad odgovarjam na vprašanja, ki se zde našim ljudem najbolj pereča. In katera so tista vprašanja, mi sami povedo — in to me veseli. Vsaj vem, o čem je najbolj potrebno pisati — stresati "iz rokava".

Pribiti moram eno: **Niso vse cerkve enako dobre, niso vse božje, niso vse Kristusove!** Med mnogimi, ki naletimo nanje v Avstraliji, moramo poiskati tisto, ki je res Kristusova — saj jo dobro poznamo od doma. To je katoliška s papežem na čelu.

V domovini smo skoraj povsod poznali in imeli samo to Cerkev. Poleg te smo vedeli pač tudi za pravoslavno, ker smo živeli v isti državi s pravo slavni kristjani. Zato se človeku, ki pride iz take domovine v kraj z mnogimi verami in cerkvami, marsikaj čudno zdi.

Ustanovitelj Cerkve je Kristus, Bog-človek. Kar je On ustanovil, mora biti pravo. Ne moremo mu pa prisojati tega, da bi ustanovil celo vrsto cerkva, ki si druga drugi nasprotujejo. Bog je sam na sebi Resnica in resnica ne more sama sebi nasprotovati.

Jezus pripravlja ustanovitev verske družbe

Osrednja misel Jezusovih govorov je bila: "Delajte pokoro, zakaj nebeško kraljestvo se je približalo" (Mat. 4,17). To nebeško kraljestvo drugi evangelisti imenujejo tudi **božje kraljestvo**. Bog kraljuje od vekomaj v nebesih, to njegovo kraljestvo je namenjeno tudi človeku v večnem življenju. S Kristusovim prihodom naj pa Bog zavladava v dušah ljudi, ki so še na zemlji: vera in z njo milost božja naj v dušah zavladava. Da pa hoče Jezus te ljudi povezati na zemlji tudi **v vidno versko družbo, ki ji bo ime Cerkev**, je kmalu dovolj očitno pokazal.

Družba mora imeti člane ali je pa ni. Jezus je zbiral okoli sebe ljudi. Nekatere je osebno povabil, druge je pritegnil z naukom in čudeži. Vemo, da so se zbirale okoli njega velike množice. V mnogih dušah teh poslušalcev se je na **neviden** način naselilo božje kraljestvo — verovali so in milost božja je delovala v njih.

Jezus ni bil zadovoljen samo s tem. Očitno se je lotil **organiziranja** svojih vernikov, ker je hotel, da se povežejo v **vidno družbo**, bodoče božje kraljestvo na zemlji.

Izmed učencev je izbral 12 apostolov ali poslanecev. Sam jih je tako imenoval. Ko je imel že veliko zvestih učencev, je pri Cezareji Filipovi popolnoma jasno povedal, kaj namerava: "Ti si Peter -Skala in na to skalo bom sezidal **svojo Cerkev** . . ." (Mat. 16,18).

Človek je družabno bitje. V družbi se rodi, v družbi se vzgaja in izobrazuje. Za verske namene je Jezus ustanovil versko družbo, ki bo lahko vsem vidna. Organizator išče sodelavcev, da njegove misli in načrte ohranjajo in širijo. Če bi se bil Jezus naslonil kar na neorganizirano množico, kdo bi se čutil obvezanega, da delo nadaljuje?

Članice Cerkve niso samo nevidne duše, ampak celi ljudje z dušo in telesom. Jezus je za svojo Cerkev uporabil mnogo primer iz vidnega sveta: mesto na gori, ki se ne da skriti; čredo, ki jo vodi pastir; drevo, ki na njem prebivajo ptice; ribiško mrežo, ki zajame mnogo rib. Napovedal je, da bodo udje preganjani, pa tudi Cerkev sama. To se more zgoditi le, če je Cerkev vidno organizirana družba.

Sv. Janez nam poroča, kako je končno Jezus zaključil ustanavljanje Cerkve, božjega kraljestva na zemlji. Rekel je Petru: "Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce!" (Jan. 21,15-17.) Priprave za organizacijo so bile dovršene, načelnika ji je Jezus sam postavil.

Toda dokler je bil Jezus še sam na zemlji, Peter še ni prevzel vodstva. Pravnoveljavno je Cerkev zaživela z Jezusovo smrtjo na križu. Tedaj je stara zaveza, ki je bila samo priprava na novo, izgubila vso veljavo. Odrešenje je bilo dovršeno, Kristusova ustanova — CERKEV — je prevzela oblast za širjenje božjega kraljestva na zemlji.

Treba je bilo samo še po akati na izpolnitev druge Jezusove napovedi apostolom: "Prejeli boste moč, ko pride v vas Sveti Duh, in boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji in do konca sveta." (Apd. 1,8.)

Ustanovitev Cerkve razglašena

Na binkoštno nedeljo je Jezus svojo napoved izpolnil. Sedeč na desnici Očetovi je poslal nad apostole Sv. Duha. Poglavar Peter je pred veliko množico nastopil svojo službo. Apostoli so še tisti

dan krstili tri tisoč vernih. In o teh beremo v Apostolskih delih: "Vsak dan so enodušno še prihajali v tempelj . . . Gospod pa je vsak dan pridruževal takih, ki naj bi se zveličali".

Na binkoštni praznik so bili v Jeruzalemu Judeje "izmed vsakega naroda pod nebom". Vrnili so se drug za drugim v svoje nove domovine in povsod pripovedovali o dogodkih v Jeruzalemu. Tako je bila Cerkev razglašena po vsem tedaj znanim svetu. Tudi svetna zgodovina dobro pozna to dejstvo in o njem poroča.

Tako je Cerkev naš dom in v njej smo kakor ena sama družina. S trudom in naporom preskrbi dober oče svoji družini kolikor mogoče prijazen

dom. Kakor ptiček v svoje gnezdo, tako vsak družinski član rad pohiti v svoj dom. Z najbridkejšim trpljenjem in z neizmerno ljubeznijo nam je Jezus ustanovil Cerkev, skupni dom vseh kristjanov na zemlji. Ali smo mu hvaležni? Ali smo ponosni na ta svoj skupni dom? Ali ga zares ljubimo?

Iz vsega tega razmišljanja vidimo, da je samo ena Cerkev prava, ne more jih biti več. Na žalost so jih l j u d j e v svoji zaslepljenosti ustanovili več in jih še ustanovljajo. Mi smo dovolj poučeni, ne bomo zahajali v njihove cerkve. Držali se bomo trdno tistega izreka, ki pravi: Ne more imeti Boga za očeta, kdor nima Kristusove Cerkve za mater!

(Dalje str. 307)

ŠE O "POMORJENIH OTROCIH"

O DOLGEM ČLANKU "POMORJENI OTROCI", ki ga je prinesla ljubljanska revija PERSPEKTIVE v eni svojih letošnjih števil, je bilo že veliko pisanja v domovini in emigraciji. Doma so se skušali po malem "braniti", pa jim ni uspelo. Članek je omenil že tudi naš list. Danes se vračamo k njemu in prinašamo celega pod rubriko MOŽ & ŽENA. Samo podnaslove smo dodali, ker je dolg in ga bo tako lažje brati.

Kar je o članku povedal izseljenski tisk, je bilo pač zgražanje nad gnusobo, o kateri člankar, neki Jan Makarovič, piše in se sam nad njo zgraža. To je razumljivo, zlasti če imaš pred seboj poedine izvlečke iz članka. Ako pa dobiš pred oči celoten, članek, ti poleg zgražanja pride še marsikaj na misel.

Zgražanje nad spolno razbrzdanostjo v nekih plasteh današnje družbe v Sloveniji je kajpada popolnoma opravičeno. Tudi v očitku, da je do teh gnusob privedel Slovenijo komunizem, ne bo krivice. Saj člankar sam opozarja na to, kako je bilo "nekdaj" in koliko "barbarstva ter nekulturnosti" je sedaj. Vendar bi ne bilo do konca pravično, če ne bi poudarili, da je Makaričeva močna kritika izšla v tisku prav tam, kjer se te reči gode. In avtor članka je sveten človek, brezbožec, gotovo komunist. Zaključki iz vsega tega so lahko prav mnogovrstni.

Članek dokazuje, da tudi med neverniki in komunisti ni vse gnilo. toliko bolj se smemo zanesti, da med verniki, ki jih je v Sloveniji kljub vsemu še velika večina, taka gniloba nima domačinske

pravice. Smemo upati, da korenin naroda ta gnusoba ne bo zadela.

Člankar se bori zoper nemoralno seveda ne v imenu Boga, ampak samo v imenu "kulturne družbe." K temu lahko rečemo samo: bolje kot nič! Mož se pač ne zaveda, da bo malo opravil s priporočanjem morale, če ne more pokazati na odgovornost pred Bogom. Nehote in nevede pa le zajema iz krščanstva, iz katerega je najbrž sam zrasel kot "kulturn človek". Saj končno — če ni ne Boga ne duše, zakaj naj bi pa bil splav večja grdobija kot umetno preprečevanje spočetja, ki mu člankar očitvidno ne nasprotuje?

Vsi vemo, da se take reči — **beg pred očetovstvom in materinstvom v raznih oblikah** — gode tudi drugod po svetu, ne le v Sloveniji. Recimo: kar tu med nami — — Pa si ne upamo s tako krepkimi besedami o tem govoriti in pisati. Bi se preveč "zamerili"! Pri nas še niste brali očitka, da je današnjemu svetu "ideal ženske spogledljiva frklja z golimi nogami". Vse kaže, da je čitačoča javnost v Sloveniji te in podobne očitke lažje prebavila kot bi jih pri nas . . .

Zaključek: Članek si "drznemo" objaviti ves in neokrnjen, ker ga ni napisal kak tukajšnji člankar, ampak ljubljanski komunist. Nimamo nič zoper to, če mu kdo "zameri"! Čeprav članek dopušča nekaj, kar Bog prepoveduje, vendar v njem lahko zasledimo izraze, ki so pravi **slavospev materinstvu in posredno očetovstvu** — že zaradi tega je članek vreden, da ga prebereta tudi MOŽ & ŽENA med nami!

mož žena

POMORJENI OTROCI

Jan Makarovič

v reviji PERSPEKTIVE

LJUBLJANA

ZADNJIČ SMO SEDELI V RESTAVRACIJI in se pogovarjali. Razpravljali smo o nekem zanimivem dejstvu, ki postavlja nas Slovence v edinstven položaj med ljudstvi in narodi . . .

Dejstvo je namreč, da je naravni prirastek v Sloveniji najnižji v Evropi in morda celo najnižji na svetu. Za ekonomista je to dejstvo vsekakor razveseljivo. Ekonomist namreč ve, da vzporedno z rastjo standarda upada število rojstev. Nizek naravni prirastek je torej znak relativno visokega standarda — ne glede na sanjarije romantičnega domoljuba, ki grozi, da bo ta nesrečni milijon izumrl sam od sebe potem, ko ga vsi tirani in vsiljivci niso mogli iztrebiti!

Ali ima besedo samo "ekonomist"?

Pustimo domoljuba. Z ekonomskega vidika je upadanje števila rojstev razveseljivo, to kar iz dveh razlogov. Po eni strani je namreč upad rojstev znak visokega standarda, po drugi strani pa omogoča nadaljnjo rast standarda, ker manjša število otrok, ki so neproduktivni člani družbe. Otroci namreč ne le da trošijo tisto, kar producira družba, temveč razen tega odtegujejo produkciji delovno silo, zlasti žensko. Če pomislimo še na to, da so otroci vsaj v sedanjih razmerah za žensko ovira, da bi dajala svoj aktivni doprinos k našemu narodnemu dohodku, kakor tudi ovira za njeno uveljavljanje v našem javnem in družbenem življenju, potem radi verjamemo ekonomistu, da pomeni manjšanje števila otrok za nas nov korak na pot v socializem.

Zdravnica, ki je bila v naši družbi, nam je pojasnila tudi to, kako nam je uspelo tako nenadoma zmanjšati število rojstev. Povedala nam je, da pri nas že več kot polovica nosečnic umetno odpravlja plod. Število splavov je večje kot število normalnih porodov. In tudi na tem področju je na prvem mestu naša bodoča inteligenca, elita naše mladine! Mar ni značilno, da pride v študentskem naselju na vsakih pet deklet en registriran abortus? Mislijo pa, da je dejansko število splavov še precej večje in da pride po eden na vsaka tri dekleta. Ljudje namreč o takih intimnih zadevah iz razumljivih razlogov ne govore radi . . .

Razmišljanje na pokopališču

Kadar me na pokopališču zanese pot k tistim malim sivim grobkom, me nehote nekaj stisne v prsih. "Našemu napozabnemu Milančku — očka in mamica". Saj ne vem, kdo je bil ta Milanček, ki njegovo od boleznih izmučeno trupelce leži pod tem težkim kamnom. Ne poznam matere, ki hodi jokati na njegov grob, ko je nihče ne vidi. Toda vidim ga, kako je majhen, kako ne bo nikdar dorasel, nikdar doživel življenja, kako je njegova majhnost, njegovih ubogih šest pednjev, zaprta v kamen . . . Pa je bilo nekoč v njem toliko življenja, toliko radosti in smeha, toliko nagajivosti, toliko ukan!

So pa še drugačni Milančki. Ti Milančki ne ležijo v belih krstah, obitih s srebrnim opažem. Ob njihovem vzglavju ni pločče in ni napisa: "Tvoja neutolažljiva mamica" . . . Ti Milančki ležijo v blatu, gnoju in krvi, v kanalih in jamah, brezoblični in pozabljeni. Njihova mamica ni bedela ob njihovi postelji v upanju in strahu, ki so stokali od bolečine in se tresli od mraza. In po njihovi smrti mamica ne hodi jokati na njihov grob. Saj je bila prav ona tista, ki jih je umorila. Da, prav ona, ki je bilo njihovo žibko bitje navezано nanjo z vsemi svojimi nitkami, je bila njihova morilka. Bili so čisto blizu njenega srca, v njenem telesu so čutili toploto in varno zavetje — ona pa se je izdajalako obrnila proti njim in jih je izročila mrzli, kruti smrti. Saj — kaj pa naj bi tudi počela z njimi, ko pa niso bili — "rentabilni"? . . .

Ta grobi materializem

Že od prej smo poznali našega pridobitnega potrošnika in smo videli, kaj vse je pripravljen storiti za svoj avto in televizor. Enajst ur na dan je prečepel v podjetju in delal nadure, da bi mu le od kod kanil "kakšen dinarček" več. Po službi se ni vračal domov h kosilu, temveč je tekel na honorarno delo, se prerival po avtobusih, sanjaril o tisočakah in sleparil pri potnih obračunih . . . Pri delitvi dohodka je zagnal hrup, če je dobil dve sto dinarjev manj kot drugi. Vsako najmanjšo priložnost je izrabil za "švindlanje" in je pri tem pokazal neizčrpno fantazijo. Če je srečal prijatelja na cesti, ga je po uvodnih formalnostih običajno

vprašal: "Koliko pa kaj zdaj zaslužiš?" — in kadar se je razvil pogovor o tej temi, se je razvnel kot kakšen revolucionar. Svoje otroke je videl le poredkoma. Nanje so ga večinoma spominjali le izdatki, ki jih je moral dajati zanje, in otroške dolade.

Poznali smo že od prej tega revolucionarja in smo vedeli, kaj vse je pripravljen žrtvovati za svoj avto in televizor: srečo, kulturo, lepoto, vzgojo svojih sinov in hčera. Nismo pa še vedeli tega, da je zmožen za doseg tega vzvišenega cilja pobijati celo lastne še ne rojene otroke. Nam normalnim ljudem se upira, ko to slišimo, in nekako ne moremo verjeti, kako je bilo mogoče, da vse te lepe nedolžne očke, črne kot žamet in sinje kot zvezde, niso smele spregledati — samo zato, da bi v sobi lahko stal televizor, da bi lahko zamenjali fiata za olimpijo. "Saj veš, da so z otroki sami stroški: nikdar ne bova prišla naprej, če bova imela toliko otrok." Tega preprosto ne razumemo. Nikdar ne bomo do kraja razumeli družbe, ki žrtvuje Molohu svoj lastni zarod.

Pa vendar bi se iz naših nedavnih izkušenj lahko naučili marsičesa. Saj smo vendar občutili na lastni koži, do kakšnih zločinov in podlosti se je zmožen povzpeti malomeščan, samo da bi zadostil svoji potrebi po "potrošnih dobrinah"! Saj smo na primer čuli govoriti tudi o nekom, ki je v koncentracijskem taborišču trgal trzajočim okostnjakom zlato zobovje iz ust, samo da bi nekoč prišel do svoje hišice z vrtilčkom . . .

Izgovori ne drže.

Na svetu še ni bilo zločina, za katerega ne bi iskali in tudi našli opravičila. Praviijo, da je človek žrtev razmer, v katerih živi. Človek sam ni ne dober ne slab — dobre ali slabe, ugodne ali neugodne so samo razmere, ki ga obdajajo, ki ga napravljajo takega, kakršen je. Dobre in zle so le stvari — pač v skladu s tem, ali so prijetne ali neprijetne, uporabne ali neuporabne.

Toda že Marx je pisal, kako ta teorija pozablja, da ustvarjajo stvari in razmere ljudje sami — in ali dejansko sami ne ustvarjamo razmer in pogojev za zločine, če padamo zločincem okrog vratu in skušamo po vsej sili najti neki "socialen motiv" njihovega zločina — motiv, zaradi katerega bi jim moralo biti vse odpuščeno? Prav s tem, da gledamo v "razmerah" dokončno pojasnilo in opravičilo človeških dejanj — prav s tem dajemo razmeram oblast nad človeškim ravnanjem.

Toda kakšne so pravzaprav razmere, ki so omogočile epidemijo zločinov, o kateri pišemo?

Teorija, po kateri ljudje ropajo in ubijajo samo zato, ker nimajo kaj jesti, se tu seveda ne ob-

nese. Saj vidimo, da je število splavov tem večje, čim več imajo ljudje jesti. Čim večje možnosti imajo za vzdrževanje otrok, tem manj otrok imajo. Nekoč se je proletariat boril proti teorijam nekega Malthusa, ki je govoril: "Prav vam je, da stradate — zakaj pa imate toliko otrok." Takrat se proletariat kljub svoji bedi ni hotel odpovedati svojim otrokom. V tistih časih je baje živel tudi neki Karl Marx, ki je imel kopico otrok in je besnel od bolečine, ko so mu umirali od lakote. In to kljub temu, da bi živel mnogo laže in bi tudi laže napisal svoj "Kapital", če ne bi imel otrok. Vsekakor pa Karl Marx nikdar ni niti sanjal o tem, da po začel proletariat sam iztrebljati svoj zarod prav tedaj, ko bo končno imel dovolj sredstev za njegovo preživljanje.

Novе potrebe si sami ustvarjamo

"Dovolj"? Kaj pa to sploh pomeni — "dovolj"? Kar je bilo nekdanj dovolj, nam danes ne zadostuje več. Potrebe ljudi se večajo. Danes človek občuti potrebe — ne samo materialne, ampak tudi duhovne — o katerih se mu nekoč ni niti sanjalo. Vedno hitrejši tempo življenja zahteva vedno novih tehničnih pripomočkov. Danes življenje stane. Človek ne more hoditi po svetu v obujkih in brez kravate. Vedno širši razvoj komunikacij odpira človeku oči za nove in nove možnosti zadovoljevanja njegovih potreb. Potrebe rastejo hitreje kot pa možnosti njihove zadovoljitve. In otrok? "Ali ne veste, da danes tudi otrok stane? Otrok terja danes več kot svoje čase. Koliko te stane samo šola. In kako naj človek zadosti svojim novim, naraščajočim potrebam — če ne bo omejil rojstev?"

Saj razumemo vse to. Ne razumemo pa tega, kako so mogle vse te nove potrebe v tako kratkem času udušiti neko tisočletno potrebo, ki jo imajo psihologi za najintenzivnejšo med vsemi "biološkimi" potrebami: potrebo po materinstvu.

(Konec str. 301)

OTROK POJE

Kaj bi le ptičica, ptička vesela?
Kot moja mamica ptička ni pela.

Kaj bi le zvezdica zlatega soja?
Lepše oči ima mamica moja

Kaj bi le zemski krog? Vsak ga premeri
nihče pa mamicam src ne izmeri.

BESEDA O DUHOVNIŠKIH POKLICIH

Stanko Janežič

Pod gornjim naslovom je tržaška revija MLADKA v julijski številki objavila zelo tehen članek. Iz njega ponatiskujemo nekaj odstavkov, ki naj bi dali misliti tudi našim tukajšnjim slovenskim družinam. — Ur.

VSE OD ČASOV, KO JE SLOVENSKI KNEZ KOCELJ v 9. stoletju izročil svetima Cirilu in Metodu ob njunem potovanju v Rim 50 slovenskih duhovniških kandidatov, da bi jih vzgajala in posvetila, so med našim narodom duhovniki igrali odločilno vlogo. Prav zaradi dobrih duhovnikov iz srede ljudstva so naši predniki ostali zvesti narodnemu izročilu in se dvignili na tako zavirljivo kulturno stopnjo. Naša književnost ter glasbena in likovna umetnost se je skozi stoletja spočevala in razvijala iz virov živega krščanstva ob podpori domače duhovščine. Tega dejstva ne more nikdo ovreči.

Hvala Bogu, da se v naši domovini Sloveniji kljub izredno težkim razmeram še vedno najdejo mladi fantje, ki so pripravljeni prestatati vse, da dosepejo do mašniškega posvečenja in služijo med svojim ljudstvom kot dušni vodniki. Tudi glede semenišč in semeniške vzgoje je v Sloveniji sedaj nekoliko lažje kot je bilo prva leta po vojni, če prav še mnogo manjka do povsem urejenega stanja.

Na Koroškem in Primorskem pa čutimo že vsa povojna leta veliko manjkanje poklicev in vprašanje povzroča vedno večjo zaskrbljenost. V naših družinah je opešala živa vera in zajel jih je duh praktičnega materializma. Naše moderne družine ne marajo otrok, razvajeni edinci niso rojeni za čast oltarja. Razkroj zdravih temeljev družin je med nami prvi in glavni vzrok, da nimamo duhovniškega naraščaja.

Zaradi omrtvelega krščanstva po naših župnijah, zaradi šibke vzgoje in nevezgije po družinah in zaradi okuženega družbenega okolja danes redki mladinci hrepene po duhovništvu. Naši sodobni mladini manjka idealizem, požrtvovalnost, temeljitost in vztrajnost, zato so resni duhovniški kandidati tako redke izjeme.

Skrb za duhovniški naraščaj med našim narodom — doma in po svetu — mora biti tudi naša skrb. Storimo vse, da bi se naše družine vrnile k zdravim koreninam pristnega krščanstva. Verna in številna družina je prvo in najbolj potrebno semenišče za vsakega duhovnika.

Gornje misli je nanizal pesnik in pisatelj Stanko Janežič v reviji MLADKA o priliki, ko je imel mladi duhovnik FRANC VONČINA novo mašo v Rojanu blizu Trsta. — Ur.

Pismo in slika iz Amerike

Cleveland, sept. 12. 1963

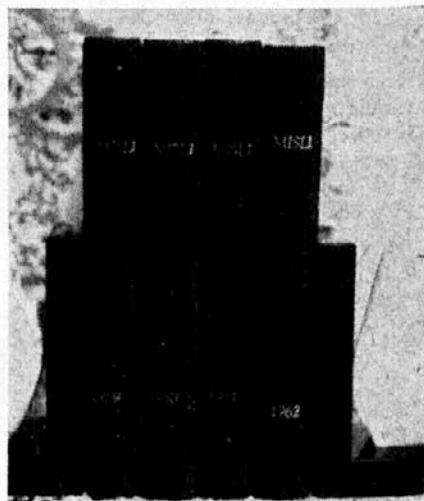
Spoštovani p. urednik: —

Bili ste prvi Slovenec, ki sem ga srečal ob prihodu v Ameriko v pristanišču New Yorka. Bili ste prvi, ki mi je izrekel dobrodošlico. Vaša zasluga je, da sem takoj zvedel za list AVE MARIA in ga še danes z veseljem dobivam.

Previdnost božja Vas je poslala iz Amerike v daljno Avstralijo. Tam izdajate list MISLI. Že več let prejemam ta list, plačuje ga zame nečak Aleksander Jeglič v Sydneyu. Odkar list izhaja v obliki revije, dam vsako leto zvezke vezati v knjigo, kakor je razvidno iz priloženih slik. Te vezane knjige so v poseben kras mojega stanovanja. Želel bi, da eno teh slik priobčite v bodočih MISLIH.

Lepo pozdravite tudi p.p. Bazlija in Odila. Pri meni se je oglasil Rev. dr. Mikula, ko je pred meseci prečkal Ameriko. Odpotoval je na Koroško, odkoder se pa še ni oglasil.

300

Želeč Vam ljubega zdravja in vsega dobrega Vas iskreno pozdravljam. Vdani

Anton Jeglič
1057 E 68th Street
Cleveland 3, Ohio, U.S.A.

Misli, October, 1963

MOŽ IN ŽENA

(š str. 299)

In še nečesa ne razumemo. Pri nas nismo kazali s prstom samo na kmečko mater z njenimi dvanajstimi otroki — opozarjali smo tudi na posledice, ki jih utrpi ženska, ki umetno odpravi plod. In v želji, da bi napravili ljudem življenje kar najbolj prijetno, udobno in brez odgovornosti, smo začeli uvajati različne metode, po katerih "ni nevarnosti", da bi ženska zanosila. Zakaj se potem ljudje zatekajo k tej najbolj primitivni, barbarski metodi omejevanja rojstev — k splavu? Od kod pri ljudeh ta malobrižnost do vsega skupaj in do samega sebe?

Ljubezen in "ljubezen"

Danes se nam človek ne kaže več kot **homo sapiens** ali kot **homo faber**, temveč kot **homo consumator** — človek potrošnik. Seveda so ljudje trošili že od nekaj — toda nikdar prej še niso delali nečesa tako posebnega iz svoje potrošnje, nikdar prej ni bila potrošnja njihov mitos. Ljudje so jedli že prej, ker jim je bilo pač tako všeč in ker so bili lačni — toda šele sedaj so nam začeli govoriti, da je **treba** jesti, kaj je treba jesti itd. Ljudje so se parili že prej, ker jim je bilo pač tako všeč — toda šele danes so začeli govoriti, da se človek mora pariti, ker je drugače abnormalen, postane nevrotičnik itd. In podobno kot z jedenjem in parjenjem je tudi z drugimi stvarmi.

Industrija mora spraviti svoje izdelke na trg. "Kupujte klobuke Jugošešir! Eleganten moški nosi samo klobuke Jugošešir!" In človeku se zazdi, da bi bil videti nekako smešen, nekako abnormalen, če ne bi nosil klobuka Jugošešir. Sosed ima avto. "Kako pa to, da ti še vedno nimaš avta?" In človeku se zazdi, da mora čisto zagotovo biti nekaj narobe z njimi, ker še nima avta.

Skratka, ljudje ne zadoščajo svojim potrebam po potrošnji zato, ker jim je tako všeč, temveč zato, ker morajo — ker je to družbena zahteva, družbena nujnost, ker bi se onemogočili kot člani družbe, če ne bi konsumirali. Po drugi strani pa je vsak človek zase prepričan, da čisto zagotovo ima te potrebe po konsumiranju (saj bi bil abnormalen, če jih ne bi imel) in da jim mora za vsako ceno zadostiti (s tem dokaže, da jih ima). Zadostitvi teh potreb je treba zato žrtvovati vse drugo — predvsem pa jim je treba žrtvovati človekove resnične, humane potrebe, ker industrija pač nima od njih nobene koristi.

Potrošnik zadovoljuje svoje potrebe samo z

lastništvom in izkoriščanjem stvari, ne pa v resnični spojitvi s svetom. Vajen je samo jemati in trošiti, ne zna se pa predati. Da, v njem ostane živva potreba po združitvi s svetom, po združitvi z drugim človekom. Toda tega potrošnik ne zmore. V svojem obupu si obeta rešitev od "ljubezni": tu govori že nagon vrste, večten in nezmotljiv. Kljub temu pa je seveda absurdno pričakovati, da bi moški lahko ljubil žensko, če se ni prej naučil ljubiti sveta kot celote. Če pa ne znam dati ljubezni, je tudi prejemanje in morem. Absurdno bi bilo pričakovati, da mi bo drug človek lahko dal nekaj, česar mu jaz ne morem ali nočem dati.

In tako sta oba spet prazna in osamljena. Od njune ljubezni je ostalo samo tisto, česar si nista želela ne on ne ona: tisto ubogo neznančno bitje v njenem telesu.

Materinstvo — ideal ženske

To bitje, ki bi moralo po vsej pravici biti končni cilj in smoter, izpolnitev in uresničenje njune zveze, je zdaj zanju samo še ena nadloga več. Zdi se, da je nepotrebno, nesmiselno — saj njuna zveza ni bila resnična: bila je samo ekstaza, pozabljenost in beg, pijanost, ki se ne meni za posledice. In on, ki nikdar ni znal ljubiti, ji pravi: "Znebi se ga, drugače te pustim." Ona pa nekje globoko v sebi čuti — katera ženska ne bi čutila tega? — da se prav zdaj v njej dogaja nekaj velikega, nekaj skrivnostnega, da pravzaprav šele zdaj začenja živeti . . . toda končno jo preglasijo glasovi od zunaj. Toliko je že videla in okusila iz tega zabavnega sladkega življenja in zdi se ji škoda, da bi morala pustiti vse to, kar je doslej vsaj z neko lažno glorio obdajalo praznino njenega bitja. Prestraši se vseh neprijetnosti, vseh skrbi in odgovornosti — in se vda. Saj kaj bi tudi imela od tega, če bi postala mati? Ideal ženske danes ni materinstvo — ideal ženske je spogledljiva frklja z golimi nogami. Ženska ima vrednost samo toliko časa, dokler je lahko predmet . . . reklame.

Mi pa hočemo, da bi ženska bila več kot samo biološko-komercialna roba, samo objekt prodaje in ugodja. Hočemo, upamo in zahtevamo z vsemi močmi, naj ženska postane subjekt, svest si svoje ustvarjalnosti: menimo namreč, da nobeno ustvarjanje ni tako vzvišeno, tako božansko, tako nedotakljivo kot ustvarjanje novega človeka.

Barbarstvo in nekulturnost, o kateri smo govorili v našem članku — kultura neke družbe se namreč razodeva predvsem v njenem odnosu do ženske in do otroka — je samo eden od simptomov toposti in brezčutnosti neke dobe, ki v svojih šlagerjih toliko govori v nekakšni "ljubezni" in si domišlja, kako lahko je ljubiti . . .

NAŠ ODLIČNI SKLADATELJ

Lucijan Mozetič

ENAJST LET JE POTEKLO od smrti priljubljenega našega skladatelja, kromberškega župnika, Vinka Vodopivca. Njegove skladbe se pojejo zelo pogosto. Ne bi bilo prav, če bi nanj ne obudili spomina vsaj od časa do časa.

Vinko Vodopivec je bil rojen v Ročinju na Goriškem dne 16. januarja 1878. Bil je prvorojenec ondotnega učitelja, ki je bil tudi Vinko. Materi je bilo ime Antonija in se je prej pisala Markarovič. Ljudsko šolo je deček obiskoval v Grgarju in se skupno z brati vadil na harmoniju. Ko je vstopil v gimnazijo, se je njegovo veselje do godbe in petja še stopnjevalo. Očetu je prinesel domov nekaj odpevov za litanije, pa mu jih ni hotel preigrati. Bal se je, da bo sinovo zanimanje za muziko škodovalo njegovemu napredku v šoli. Mladega Vinka to ni omajalo. Uglasbil je marsikatero pesem in jo objavil pod psevdonimom Ambrozij Sraka. Oče je priznal vrednost teh skladb in jih rad igral, ko ni vedel, čigave so.

Kot višješolec je bil mladi Vinko sprejet v dijaški zavod Aloisianum ali Alojzijevišče, ki še danes obstoji. Sodeloval je pri dijakšem orkestru in igral violo. Instrumente je dijakom preskrbel takratni vodja Alojzijevišča, poznejši krški škof dr. Anton Mahnič. Med počitnicami je Vinko pridno študiral harmonijo in kontrapunkt. Po dovršeni gimnaziji je vstopil v goriško bogoslovnico. V mašnika ga je posvetil 14. julija 1901 nadškof goriški in kardinal dr. Jakob Missia. Novo mašo je pel v

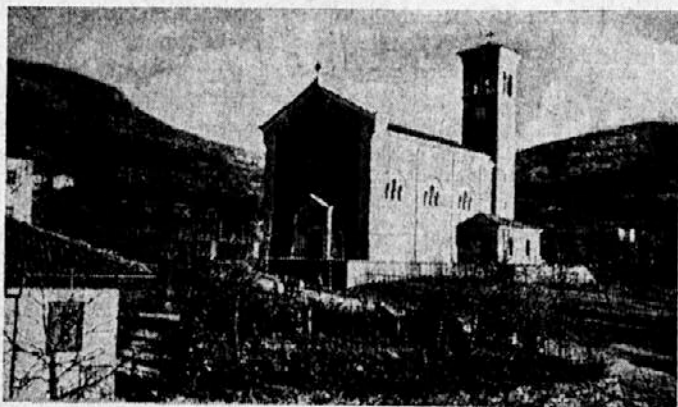

Grgarju, kjer je njegov oče še vedno učiteljeval. Prvo duhovniško službo je nastopil v Kamnjah, pri Ajdovščini, ki je bil rojstni kraj njegovega očeta. Nato je služboval nekaj časa v Črničah, leta 1907 je pa prišel v Kromberk za vikarja. Ko se je začela prva svetovna vojna, je moral v begunstvo. Nastanil se je v Cerknici in bil tam za kaplana. Vodil je cerkveni in svetni pevski zbor ter orglal pri službah božjih. Tu je skomponiral vse lirične pesmi znane pesnice matere Elizabete, uršulinke v Ljubljani. Tudi zelo priljubljena "žabja svatba", Stritarjeva pesem, je iz te dobe.

Po končani vojni 1. 1918 se je vrnil v Kromberk in tam je ostal vse do smrti 1. 1952. Vas in cerkev je našel in razvalinah. Dobri ljudje so si postavili majhne barake za zasilna bivališča, večjo pa namesto cerkve. V tej baraki je bila šola, cerkev in župnišče. Počasi so namesto barak vstajale hiše in končno je prišla tudi nova cerkev v novoromanskem slogu, ki je doživela posvetitev Materi božji leta 1927.

Vse do leta 1936 je bil Kromberk samo vikarijat, tedaj so ga pa povišali v župnijo in g. Vodopivec je postal pravi župnik. V tem svojstvu je doživel zlato mašo, ki jo je pel pičlo leto pred smrtjo. Gospod ga je poklical k sebi na god svetih apostolov Petra in Pvla 1952. Sam sem bil pri pogrebu in videl ogromno množico, ki je prišla počastiti pevca božje slave na njegovi zadnji poti. Slovenski akademiki iz Nove Gorice so ga nesli k večnemu počitku k Sv. Trojici, kjer je pogrebne slovesnosti opravil administrator škofije dr. Mihael Toroš.

Prihodnjic se bomo spomnili Vinkovih skladb in si ogledali njegove nesmrtnne zasluge za cerkveno glasbo.

Vodopivčeva cerkev: Kromberk

TEORIJA in PRAKSA — Profesor Čebelar

Naslov spodnjemu odlomku je dal urednik MISLI. Dogodek ja pa vzet iz spisa: Ob 50letnici prve slovenske mature. Izhaja v Svobodni Sloveniji in neki J. Pirnat opisuje v njem svoje šolanje v Jegličevi šentvidski gimnaziji ali "ikofovih zavodih". Izčrpek se nanaša na profesorja naravoslovja, g. Pengova. Je znan tudi kot pisatelj, ki je izdal v Mohorjevi in drugod več prijetnih slik iz naravoslovja. Kako je pa znal svojo učenost sam uporabljati, nam pove naslednja sočna slika, ki jo posvečujemo naročniku Ivanu Grilu v S.A., čebelarju s čebelami, in Ivanu Šepetavcu v N.S.W., čebelarju brez čebel. — Ur.

PTIČI SO ŠLI MIMO, nato ribe, na vrsto so prišle žuželke. Prišel sem na vrsto tudi jaz. S kazalcem desne roke mi je pomignil v tretjo klop. "Ti, ki nisi znal držati jezika za zobmi, pridi, pridi! — Torej, kaj veš o čebelah? Njih notranji telesni ustroj in tako dalje."

O tem nisem vedel ravno bogve kaj. Zato sem začel na dolgo in široko razkladati, da je čebela nekoč živela v skalnih in drevesnih dupljah, da jo je človek udomačil, da poznamo več pasem, da pa je od vseh naša kranjska čebela po svetu najbolj znana. Planil je vmes:

"Glejte, fantje, to je važno. Nekateri gorenjski čebelarji so roje izvažali celo v Ameriko. Torej naprej!"

S to besedo mi je Pengov dal priložnost zopet na široko nadaljevati o ogrebanju in usajanju rojev, o trganju medu itd.

"Ti, tega ni v knjigi. Odkod pa ti vse tako podrobno veš?"

"Oče je čebelar."

"Tako? Kakšne panje pa ima?"

"Kranjiče."

"Nič modernejšega?"

"Ne. Pravi, da se ne obnesejo. Pa predragi so".

Planil je med klopi.

"Vidite, fantje, tudi med našimi čebelarji je vse premalo podjetnosti. Koliko več medu bi pridelali, če bi se oprijeli panjev s premakljivim satjem. Ti — se je obrnil k meni — če boš morda za očetom prevzel čebelarstvo, nabavi si par žnidaršičev. Sicer pa vidim, nekaj že več. Kako se že pišeš, da si bom zopomnil." —

V začetku meseca junija 1923 smo praznovali desetletnico mature v zavodu. Bilo je slovesno. Domala vsi še živi profesorji so bili navzoči. Naslednje jutro sem stal pred Pengovim čebelnjakom v parku. Kakih deset žnidaršičev je bilo v njem.

Lep dan je bil. V gozdu nad št. Vidom je cvel kostanj. Čebele bi morale trumoma leteti vanj. Gledam, gledam na naletne deske panjev. Pa je le od časa do časa odletela čebela in le redko je priletela druga s košarico rmene obnožine.

Kar naenkrat se pojavi pred mano profesor Pengov.

"Oprostite mi, gospod profesor, vaše čebele opazujem."

"Lepo to. Se li mar tudi vi pečate z njimi?"

"Vsekakor. Saj ste mi prav vi pred 12 leti dali pobudo za to. Se li še spominjate, kako sva se o njih menila pred tablo."

Tlesknil je z rokami.

"Takooo? Si bil ti tisti? Kako se že pišeš?"

Začel me je prijateljsko tikati.

"Noo, povej po pravici, če si že točil?"

"Seveda sem. Letos ni tako slabo."

"Kaj praviš?"

Resignirano je sklenil roke.

"Oh, jaz pa nič! Ali bi hotel malo pogledati noter?" — in mi je odprl čebelnjak. Umaknil se je proč od vrat in sem dobil vtis, da se boji želov. Začel sem jemati sate iz panjev. Družine so bile šibke, medu komaj za sproti.

"No, si že dognal, kaj jim manjka?"

"Seveda sem. To, kar sem dognal že zunaj."

"No?"

"Ne čebelam, pač pa čebelarju manjka nečesa."

"Česa pa?"

"Podjetnosti, podjetnosti, gospod profesor."

"Kako to misliš?"

"Stvar je čisto preprosta. Saj veste: krava pri gobcu molze, čebela tudi. V zgodnji pomladi mora imeti klaje ne le zase, ampak tudi za bodoči zarod. Če je ni v panju, jo mora nuditi čebelar, sicer ostanejo družine šibke vse leto, kakor so te vaše. Slabič ne da nič. Letos seveda je že prepoznano. Drugo leto torej. Pa še to: Če boste tedaj imeli močnejše družine kot letos in če bo hoja pod Krimom medila, zapeljite jih tja. Nimate daleč, diro in konje imate doma. Le malo podjetnosti je treba, pa boste tudi vi točili."

"O ti kujon ti! Koliko si imel v prirodopisju?"

"Jarc mi je v drugi šoli prisodil trojko, vi ste mi pa v šesti dali dobro."

"Odlično si zaslužil! — Pa oprostite mi. Na vlak se mi mudi. K župniku Mrkunu moram."

Kakor da ga je veter odpihnil, je izginil pri glavnem izhodu.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najbolje poznati!

GOVORIL JE V PRILIKAH

Ko je bil na samem, so ga ti, ki so bili okrog njega z dvanajsterimi, za priliko spraševali. In pristopili so učenci in mu rekli: "Zakaj jim govoriš v prilikah?"

Odgovoril jim je: "Vam je dano razumeti skrivnosti božjega kraljestva, njim pa ni dano. Kdor namreč ima, temu se bo dalo in bo imel obilo; kdor pa nima, se mu bo vzelo še to, kar ima. Zato jim govorim v prilikah, ker gledajo, pa ne vidijo; in poslušajo, pa ne slišijo in ne razumejo. In spolnjuje se nad njimi prerokba Izaijeva, ki pravi:

Z ušesi boste poslušali, pa ne razumeli,
z očmi poste gledali, pa ne videli.
zakaj otopelo je srce temu ljudstvu
in so na ušesa težko slišali
in si oči zatisnili:
da bi morda z očmi ne videli
in z ušesi ne slišali
in s srcem ne umeli ter se ne spreobrnili
in bi jih jaz ne ozdravil."

IZ NARAVE V NADNARAVO

Jezus je zelo pogosto govoril v prilikah. Rekel bi, da je svoj nauk zavil v majhne povestice, ki niso bile težko razumljive. Toda zdaj je že nekaj dni kopičil priliko na priliko, da so poslušalci že težko sledili. Tudi njegovim stalnim in zvestim učencem se je začelo čudno zdeti. Ko so se množice razšle, so torej Gospoda na samem zaupno vprašali, zakaj zdajne čase uči nekako samo po ovinkih in povija svoj nauk v zagonetne primere. Jezus je rad odgovoril in pojasnil.

Opozoril jih je na to, da ima pred seboj trojno vrsto poslušalcev. Nekaj je dobrih, poslušajo zato, da bi si vzeli k srcu. Veliko je takih, ki se za Jezusove besede ne menijo dosti, čakajo samo na kake senzacije, morda čudeže, morda na kak Jezusov poziv na odpor zoper politične nasprotnike judovskega naroda. Bili so pa med množico še tretje vrste poslušalci — osebni Jezusovi nasprotniki, ki so prežali na kako besedo, zaradi katere bi lahko Gospoda tožili svetni ali verski oblasti.

SVETO PISMO stare zaveze imamo v treh debelih zvezkih z obširno razlago in mnogimi slikami. Vsak zvezek stane po pošti £ 2.0.0.

Lahko naročite pri MISLIH

ŠE ENKRAT: PRILIKA O SEJALCU

Nato jim reče: "Te prilike ne razumete? In kako boste razumeli vse prilike? Sejalec dobrega semena je Sin človekov, njiva je svet, dobro seme so otroci kraljestva, ljulka so otroci hudobe, sovražnik pa, ki jo je zasejal, je hudič. Žetev je konec sveta, žanjci pa so angeli. Kakor se torej ljulka pobira in v ognju sežiga, tako bo ob koncu sveta. Sin človekov bo poslal svoje angele in porabali bodo iz njegovega kraljestva vse, kar je pohujšljivega, in tiste, ki delajo krivico; in vrgli jih bodo v ognjeno peč, kjer po jok in škripanje z zobmi. Takrat se bodo pravični zasvetili kakor sonce v kraljestvu svojega Očeta. Kdo ima ušesa za poslušanje, naj poslušaj!"

APOSTOLI MORAJO BITI UČITELJI

In govoril jim je: "Mar se prinaša svetilka, da se postavi pod mernik ali pod posteljo, mar ne, da se postavi na svetilnik? Zakaj nič ni skrito, kar bi ne postalo očito; in nič ni postalo skrito, kakor zato, da pride na dan. Če ima kdo ušesa za poslušanje, naj poslušaj!"

Dalje jim je govoril: "Glejte, kaj slišite! S kakršno mero merite, se vam bo odmerilo in še navrglo se vam po. Zakaj, kdor ima, se mu bo dalo; in kdor nima, se mu bo še to, kar ima, odvezelo".

PRILIKA O RASTOČEM ŽITU

In govoril jim je: "Z božjim kraljestvom je kakor s človekom, ki je vrgel seme v zemljo. Sam spi ponoči in bdi podnevi, seme pa poganja in raste in sam ne ve, kako. Zemlja namreč poraja sama od sebe: najprej bilko, potem klas, nato polno žita v klasu. Kadar pa sad dovoli, pošlje takoj srp, ker je čas žetve."

SVETO PISMO nove zaveze imamo v dveh zvezkih s kratko razlago in brez slik. Oba zvezka skupaj staneta £1.0.0.

Toda tudi v eni sami debeli knjigi z obširno razlago in mnogimi slikami. Cena po pošti £2.0.0.

Lahko naročite pri MISLIH

Jesus je vsem skupaj govoril v prilikah, na zunanaj nedolžnih pripovedkah iz narave, ki so pa imele v sebi skrit globok nauk. Tako se je izognil tožbam od strani osebnih nasprotnikov. Za te in vse druge neiskrene poslušalce je navedel Izaijevo prerokbo, češ: Kdor ima zakrnjeno srce, mu beseda božja itak ne more blizu.

NI TAKO TEŽKO RAZUMETI

Ko je Jesus povedal, zakaj toliko govori v prilikah, je na prošnjo zvestih učencev rad razložil, kaj pomeni prilika o sejalcu. Bilo je res važno, da apostoli gladko razumejo njen pomen. Saj so bili prav oni določeni, da po Jezusovem odhodu k Očetu ponesejo njegov nauk v širni svet — od kraja do kraja zemlje. Pri evangelistu Luku beremo, da je Jesus dejal: Seme je božja beseda. Pri Mateju pa, da je rekel: Dobro seme so otroci kraljestva. To bi pomenilo: Kdor si je seme besede božje vzel k srcu, postane tudi sam seme za širjenje kraljestva božjega.

KAKOR LUČ V TEMI

Jesus je duhovna luč, ki je prišla na svet. Ko On odide, bo luč ostala — njegov nauk. Razširjali ga bodo apostoli, zato je važno, da tudi sami postanejo luč — ali vsaj svetilniki, odkoder bo božja luč svetila svetu. Naj torej pridno poslušajo in se poglobijo v Jezusov nauk. Ko pride njihov čas, se ne bodo smeli skrivati. Luč se prižge, da sveti, zato mora biti na odprt prostor postavljena.

Na svetu je tako, da bogatim rado še kaj več pade v naročje. Revni so zmerom v nevarnosti, da še tisto izgube, kar imajo. Še bolj pa to velja za duhovne reči. Kdor se je obogatil z milostjo božjo, mu bo dohajala še v višji meri. Kdor se ne meni dosti za prvi božji dar milosti, bo kmalu še tisto izgubil, kar mu je bilo dano.

RAST MILOSTI BOŽJE V DUŠI

Smo že spet — pri priliki! Verjetno jo je Jesus povedal množiči, torej spet javno, ne samo ožjim učencem na ušesa. Glavna misel v njej je, da Jezusovo kraljestvo na zemlji ne pride z enim mahom, nenadoma, na neki senzacionalni način. Judovski učitelji so nekaj takega pričakovali in to pričakovanje je zašlo tudi med ljudstvo. Oblaki se bodo pretrgali in skozi odprtine bo planilo na svet kraljestvo, obnovljeno kraljestvo Davidovo — ali nekaj takega . . .

To zgrešeno misel Jesus potrpežljivo popravljala. Počasi, polagoma, na zunaj dostikrat čisto nevidno, prihaja njegovo kraljestvo. Zori na znotraj, zorelo bo do konca sveta, popolnoma dozorelo pa šele takrat.

ORLOVSKI SPOMINI

IZ LEŠČEVJA

Spisal brat Nardžič

(Nadaljevanje)

Daleč od doma

TAKO SEM ŠEL V TUJI SVET. Zavedal sem se, da bodo minila leta, preden se bom mogel vsaj mimogrede spet pokazati v Leščevju.

Nekaj tednov je poteklo, ko mi kaplan na dopisnici kratko sporoči:

“Občni zbor pod svodstvom Zvezinega zastopnika se je dobro izvršil. Presednik sem spet jaz, načelnik Seliškar”.

Torej vendar Seliškar — moj kandidat!

Kaplanovo poročilo mi je dalo mnogo misliti. Prvi vtis je bil: Obveljala je moja, kaplan je spet propadel! Toliko je nasprotoval vsem, ki smo hoteli Seliškarja, zdaj ga je moral sprejeti . . .

Kmalu mi je prišla druga misel: Pa je mož le uvidevno popustljiv! Skoraj ganilo me je ob razmišljanju, koliko neprilik je moral požreti. Večino njih sem mu naprtil jaz. Pa se je končno le vdal in tudi pred Zvezo kapituliral. Moral se je močno premagati. In na vse to mi preprosto in brez komentarja poroča: Novi načelnik — Seliškar!

Tak mož zasluži spoštovanje.

Nekaj mesecev pozneje mi pride druga dopisnica. Gospod Kaplan poroča:

“Zadela nas je bridka izguba. Danes smo pokopali načelnika Seliškarja. Kratka, težka bolezen ga je mučila, odrešila ga je kruta nenadna smrt. Moli zanj!”

Dvakrat, trikrat sem prebral, pa sem še komaj verjel. Tak fant, tak dober prijatelj — v grobu! In tako daleč od doma sem moral zvedeti to porazno novico! Bridko bridko me je zedela.

★

Spet je poteklo nekaj mesecev brez poročil iz domačega kraja. Nisem jih štel. Nekoč dobim dolgo pismo. Takoj sem videl, da piše kaplan.

Dragi moj!

— — — — Torej naša javna telovadba. Najrajši bi Ti poslal kar Odsekovo “Kroniko”, tam bi našel dokaj resnično sliko prireditve. Prostor je bil pravokotnik v dolžini 25, v širini 15 m. Okoli njega osem mlajev, ki so jih sklepali lepi dolgi venci — — — Fant, preden smo telovadišče priredili, smo prelili marsikatero znojno kapljo. Pomnil bom,

kdaj je imel naš Orel prvo veliko prireditev. Datum tega dne mi še sedaj pretresa zrahljane živce.

Toliko o pripravah. Ob 9. je prikorakala orlovska godba iz Škocijana in št. Jurija, ki se je združila v eno samo četo in štela 32 moč v kroju. Ljudje — to veš, da jih je pri nas ob šmarnih mašah na tisoče — so cesto kar obsuli in gledali bujne uniforme ter svetle inštrumente. Fantje odložo godala in se napotijo v cerkev, kjer ostanejo v dvoredu md pridigo in sv. mašo.

Ob tri četrt na eno pozovem naš odsek in godbo na cesto, da jih odvedem odsekom okrožja naproti. Godba je pripravljena, načelnik da znamenje, trobenta se oglase in v lepi vrsti gre — gosto spremljana od občinstva — mlada četa pozdravlja svoje brate.

Pred slavolokom počakamo, odsek za odsekom se pripelje. Ko so bili vsi, se sprevod dolgih vrst pomika nazaj v vas. Krasen dan, množica ljudstva, vznesenost na licih! Pri pogledu na to dolgo vrsto mi je vztrepetal srce in, prijatelj, pozabil sem vse, kar sem kdaj pri odseku neprijetnega doživel.

Blizu cerkve se četa ustavi. Stopim na vzvišen prostor in spregovorim nekaj toplih pozdravnih besed. Nato razhod — telovadci se gredo v šolo preoblačit. Množice ljudstva prihajajo. Ko se vrnejo fantje v telovadnih oblekah, se vsuje vsa masa za njimi na telovadišče, kjer se prične skušnja za poznejši nastop.

Jaz sem bil v veliki zadregi. Kmalu bodo v cerkvi litanije, skušnja se pa mora še nadaljevati. Kaj mi je početi? Kako spraviti ljudi v cerkev? Stopim k okrožnemu načelniku in mu namignem, naj poveljuje odmor. Sam stopim na poveljnikov oder in zakličem narodu: Sedaj vsi v cerkev, po blagoslovu pa vsi nazaj!

Čudno, ubogali so me. Naenkrat je bil prostor izprazen, le dekleta v narodnih nošah so tekala okoli mene in spraševale zdaj to, zdaj ono, da sem moral vedno imeti odprta usta.

Vse smo še pravočasno uredili in nastavili strazhe pri vhodu, pri ‘turški kavarni’, pri srečkah. Telovadci so zaključili skušnjo, spet so odkarakali v šolo. Sedaj pa le pridi, ljudstvo, vse je pripravljeno!

(Prihodnjič — konec.)

ROMANJE

V

MARRICKVILLE

Oglas str. 314

SLOMŠKA NA OLTAR!

P. Odilo, namestni postulator

Naslednjo pesem sta zložila m. Elizabeta in Fr. Ločniškar. Uglasbil jo je Gregor Zafošnik, ki svoje ozdravljenje pripisuje Slomškovi priprošnji.

Slava tebi, Slomšek škof, naše zemlje sin!

Ti si ljubil narod svoj iz srca globin.

Kot popotniku v temo zvezda kaže pot,
tebe dalo je nebo, da svoj vodiš rod.

Slava tebi naj doni, srca naj žare,
slavljen do konca dni tvoje bo ime.

Zemlje naše verni sin, božji naš klicar,
tvoj ohranil opomin narod bo vsekar.

Svoje ljudstvo si učil: vera naj bo luč,
materni pa jezik do omike ključ.

V večni slavi, Slomšek naš, narod ljubiš svoj,
daj, da skoraj vzide nam dan svetniški tvoj!

Zakaj Cerkev razglašala svetnike?

Je več vzrokov. Eden glavnih je, da se javno

izkaže: v Cerкви živijo v vseh časih svetniki. Cerkev sama je v svojem bistvu sveta, zato svoje ude nujno posvečuje. V njej stalno živijo taki udje, ki goje kreposti v junaški meri. Ti dokazujejo na živih zgledih, da je Cerkev zares sveta.

Niso vsi, ki so tako sveto živeli, tudi razglašeni po imenu za svetnike, ki po smrti gotovo uživajo nebesa. Samo nekatere Cerkev razglašuje nezmotno, da so v nebesih. Njihova svetost mora biti javno in uradno dokazana. Take postavlja Cerkev na oltar kot priče njene svetosti.

Naš Anton Martin Slomšek naj bi postal taka priča, zato zelo želimo in molimo, da bi ga papež proglasil za blaženega in nato svetnika. Ker doslej Slovenci še nobenega nimamo, je kaj naravno, da se vsi združimo v napore za doseg tega cilja.

Ponavljam naročilo: **Priporočajmo se Slomškovi priprošnji pri Bogu!** Pomagajmo pa tudi pri kritju stroškov za to tako zelo pomembno zadevo!

Darovi ta mesec: Jože Koder £5, Franc Valenčič £2, po £1: Janez Klinar, Tone Konda, Julij Bajt, Franc Danev in eden neimenovan. Prisrčna hvala!

I Z R O K A V A (s str. 297)

V Villawoodu je bilo lepo

Četrta nedelja v septembru je privabila k slovenski službi božji v Villawood izredno veliko število naših ljudi. Povabil sem jih bil pismeno in napovedal, da bo med službo božjo igrala naša slovenska godba melodije cerkvenih pesmi in tako spremljala naše petje.

Res so se odzvali vabilu in sem uverjen, da jim ni žal. Mislim, da bo vsem ostalo v spominu kako lepo se je naše množično petje zlilo skupaj z godbo, ko je mogočno zadonela: Lepa si, lepa si, roža Marija! Pa še kdaj, če Bog da!

Wollongong se vedno izkaže

Vsako peto nedeljo v mesecu — torej navadno štirikrat na leto — imajo rojaki v Wollongongu med seboj slovenskega duhovnika za svojo službo božjo. Še vselej sem jih moral pohvaliti. Vedno lepo pridejo in tudi spovednico radi obiščejo. Žal je pa tudi res, da se sestra Smrt rada ustavi med njimi. No, pa si vzemimo k srcu: Smrt je najboljša misijonarka . . .

Navadno po službi božji povabim vernike v dvorano h kakšnemu primernemu programu. Peta nedelja v septembru jim je nudila že v cerkvi, potem pa še posebej v dvorani: **proslavo letošnjega jubileja sv. Cirila in Metoda**. Ponovil sem zanje

program, ki so ga Sydneyčani videli in slišali na romanju v Rooty Hill. Videl sem, da sem jim jako ustregel. Bilo je marsikaj čisto novega, saj mladi niso bili poučeni kaj prida o svetih bratih, starejšim je pa že mnogo šlo iz spomina. Tako je bilo res zelo prav, da smo tudi v Wollongongu imeli vsaj skromno proslavo.

Smrtna kosa v Wollongongu

Kmalu za svojo ženo, ki ji je vedno rekel samo "mama", je odšel v večnost mož Anton Drmota, gotovo najbolj popularen Slovenec v Wollongongu.

gu. Nj bilo presenečenje zanj — že ob pogrebu žene mi je rekel: Kmalu pojdem tudi jaz . . . Dne 11. sept. ga je zadela možganska kap in naslednji

(Konec str. 315)

Z Vseh Vetrov

MALEZIJA bomo rekli po slovensko novi federalni državi, ki je nastala na jugu Azije po združitvi štirih dežel: Malaje, Singapura, Saravaka in britanskega dela otoka Borneo, čigar večji del pripada Indoneziji. Po številu skupnega prebivalstva je približno enaka Avstraliji — okoli deset milijonov jih je. Prijatelji nove države, ki so poleg Avstralije v glavnem na zahodu, trdijo, da so se ti milijoni po veliki večini z zadovoljivim navdušenjem ujedini v novo federacijo. Izjema so seveda komunisti. Močno nasprotna pa je Maleziji soseda Indonezija, ki pod vodstvom dinamičnega Sokarna hoče biti voditeljica vseh držav, ki so v zadnjem času nastale iz nekdanjih kolonij. Sokarno se poteguje za to, da bi se napravila med Azijo in Avstralijo še veliko večja federacija, ki bi dobila ime Mafilindo (Maphilindo), to se pravi, nastala naj bi iz Malaje, Filipinov in Indonezije. Začelo naj bi se s tem, da se Malaja podredi Indoneziji. To pa baje ne pojde tako lahko, ker si je Malezija zagotovila britansko vojaško pomoč v primeru, da bi bila njena neodvisnost od koderkoli ogrožena. Prav tako obljubo ji je dala Avstralija.

"DOLGOST ŽIVLJENJA našega je kratka", tako ponavljamo za Prešernom in je še vedno res. Že v primerjanju s trajanjem sveta, kaj šele v primerjanju z večnostjo! Vendar je pa tudi res, da se dolgost človekovega življenja na zemlji daljša. Za Avstralijo trdijo, da so nedavno ljudje živeli poprečno po 46 let, nekateri več, drugi manj. Danes se je življenjska doba pomaknila navzgor nekam nad 70. In bo treba spremeniti tudi pomen besede "starost". Kdaj je človek — dandanes — star? To še drži, da mora v penzijo, ko je star. S katerim letom? Ali naj kar ostane pri 60. ali 65. letu? Ker taka sprememba splošno sprejetega pravila ne pride sama od sebe, je bilo treba nastopiti pot organiziranega postopka. Pred šestimi leti so začeli v Viktoriji in so ustanovili poseben zaposlitveni urad za "stare". Uspelo jim je, da so zaposlili na tisoče starih, ki bi bili drugače že penzionisti. Zdaj ima tudi NSW svojo organizacijo "nadpetdesetletnikov" z istim ciljem. Upajo, da bo v doglednem času obveljalo novo pravilo. Človek je star, kadar res ne more več delati, ne pa takrat, ko dopolni toliko in toliko let. In po ogromni večini si človek "na stara leta" rajši sam služi za življenje kot da bi prejemal starostno podporo in se počutil med ljudmi kot "javno breme".

PROFESOR JAMES WODSON, Amerikanec, je prejel Noblovo nagrado za svoje zasluge v medicini. Ko so mu prinesli nagrado, je dejal: "V medicini smo dosegli marsikaj koristnega, to je res. Nismo pa prišli še tako daleč, da bi odpravili eno najbolj 'domačih' bolezní. To je nahod. Prav te dni me muči nahod, zato morate oprostiti, da ste me našli — smrčkavega. Iz tega vidite, kako malo šele vemo."

"MRZEL MIR" imenujejo dobo po dogovoru Vzhoda in Zapada glede opustitve atomskih poskusov. Poprej smo živeli v dobi "mrzle vojne". To niso samo besedne igračke, imajo resničen pomen. Poprej je bila napetost tako velika, da se je bilo vedno bati: "mrzla" vojna bo spremenila v "vročo". Zdaj je napetost popustila, vse je videti zadovoljno, vsaj na zunaj. Ne manjka pa ljudi, ki gledajo globlje in v Hruščovu in njemu podobnih kar ne morejo videti iskrenosti. Ne čudimo se jim, komunizem poznajo bolj kot večina. Zato napovedujejo presenečenja in svarijo pred prevelikim navdušenjem. Tudi oni so veseli znakov pomirjenja, z vsem srcem se pa ne ogrevajo za sedanjí položaj. Nevarnosti po njihovem mnenju niso odpravljene. Zato so iznašli izraz: Mrzli mir.

O VIETNAMU, razpolovljeni državi v Aziji, dan na dan slišimo. Tudi o njegovih "strateških vaseh". Kaj je to, nam pove slovenski misijonar brat Andrej Majcen, ki poroča v Katoliških Misijonih tako: Kaj je "strateška vas"? To je na poseben način utrjena in zavarovana naselbina na deželi, da je rdeči ne morejo iznenada napasti. Dve vrsti zaostrenih kolov postavijo okrog in okrog vasi, da nihče ne more noter, če mu ne odpro. Okoli in okoli izkopljejo še jarek in nastavijo vse polno zaostrenih bambusovih klinov. Vaščani napravijo z vlado dogovor, da se bodo branili proti komunističnim napadom, vlada pa jim bo dobavljala orožje in strelivo. Napeljejo v vas tudi telefon, da v primeru nevarnosti takoj lahko prihiti vojaštvo in, če treba tudi letalstvo na pomoč. Upajo, da bodo s tako utrditvijo vasi ne samo zadržali, ampak celo onemogčili komunistom obstoj. Komunisti namreč žive po gozdovih in od tam vdirajo v vasi. Od ljudi zahtevajo riž in drugo hrano. Če jim z lepo ne dajo, vzamejo s silo, požgo vas in ljudi pobijejo. Ustanavljanje "strateških vasi" se je praznovalo po vsem Vietnamu nekako tako kot prihod novega leta.

STAROSLOVANSKI SLOVAR so že leta 1958 sklenili izdati slavisti na svojem kongresu v Moskvi. Za izvedbo načrta so letos sklicali poseben sestanek v Zagreb. Ustanovili so mednarodno komisijo, ki naj se čimprej loti dela. Pravijo, da bo slovar stare slovenščine obsegal celo vrsto zvezkov in kmalu začel izhajati. V komisiji su učeni slavisti vseh slovanskih narodov, med njimi dva Jugoslovana, od katerih pa ni nobeden Slovenec. Pomagal bo tudi neki romunski slavist, predsednik komisije je pa profesor praške univerze Jos. Kurtz. Tudi nas iskreno veseli, da je po svetu toliko zanimanja za stari — in novi — slovanski svet.

VSELJEVANJE V AMERIKO (ZDA) bo menda olajšano. Predsednik Kennedy predlaga, da bi že vendar enkrat odpravili znani kvotni sistem, po katerem je za vsako državo na svetu odločeno, koliko ljudi se iz nje lahko vsako leto priseli v Ameriko. Za vso Jugoslavijo, na primer, je število okoli 6,000. Res so tudi pri tem pravilu izjeme: žlahta, poklic, potreba itd. Te in take izjeme lahko število 6,000 precej povečajo. Vendar zmaguje misel, da morajo "kvote" iz imigracijskih postav izginiti. To naj bi se zgodilo postopoma v teku petih let. Pišejo, da ima te vrste zakonski osnutek dobre šanse, da ga bosta obe zbornici parlamenta v doglednem času odobrili.

DA V SILI HUDIČU tudi muke prav pridejo, vemo že dolgo iz znanega pregovora. Da pa Titu v sili tudi škofje, to je šele zadnje čase prišlo na

dan. V Braziliji so njegov obisk tako mrzlo sprejeli, da je zapisal tednik NEWSWEEK: Zaželel si je, da bi bil ostal doma in s Hruščovim plesal črnogorski kolo. Toda znal si je pomagati. Pomislil je, da so Brazilijanci katoličani, pa se je obrnil na nadškofa Ujčiča v Belgradu za dobrohotno izjavo. Nadškof ni mogel reči, da je Tito dober katoličan, rekel pa je, da je šel v Južno Ameriko samo "utrjevat svetovni mir", torej naj ga primerno obrajtajo. Tako je dobil Tito prijazen naslov "angel miru". Ker pa njegovih angelskih perutnic niso mogli izpaziti, so ga kar brž poslali naprej. Tudi Chile in Bolivija nista bili boljši. Povsod so dali Titu čutiti, da je pri njih nezaželen tujec. Naj bi šel rajši utrjevat "svetovni mir" — v Peking!

VESOLJNI CERKVENI ZBOR se bo verjetno nadaljeval še tudi v letu 1964. Taki glasovi se javljajo od več strani, seveda pa z gotovostjo še nihče ne more reči. Morda pa za kako tretje zasedanje ne bodo vabili v Rim vseh škofov, ampak le nekaj iz vsake dežele. V ostalem — bomo videli.

BLIZU LURDA, kakih 7 km proč, je vasica Ossen in v njej živi slovenska družina z imenom Virant. Ko so letos v juniju poromali v Lurd Slovenije iz zapadne Evrope, so Virantovi neko jutro povabili k sebi vse romarje in jih pogostili. V ondodni cerkvi so imeli mašo in pred njo so slovenski fantje potrkavali v stolpu, kakor so bili vajeni od doma. Pirenejska vasica se je za tisti dan poslovenila, piše nekdo v NAŠI LUČI.

LJUBEČA MATI PIŠE

POGREŠANEMU SINU

Ker ni vedela za sinov naslov, je poslala pismo slovenskemu duhovniku v Avstralijo s prošnjo, naj ji sina poišče in pismo odda. To se je posrečilo, seveda imena opuščamo. Ponovno pismo je pa vredno objave — še kak drug "pogrešan sin" si ga bo — upamo — k srcu vzel. Pa tudi kakšna "pogrešana hči" tiči kje v Avstraliji. — Ur.

Moj ljubi sin!

Pišem Ti zopet, ker ne morem tako dolgo zdržati kot Ti. Kako hudo mi je, da si pozabil na ubogo mater, ki hrepeni po Tebi. Najbrž Ti je predobro, kar Ti iz srca želim. Slutim pa, da nisi na pravem potu, ko na mene tako lahkomišljeno pozabljaš. Sem v bolnišnici zelo bolna. Zelo dolgočas mi je po domu, toda nič bi mi ne bilo dolgočas,

samo če bi dobila nekaj vrstic od Tebe. Že osmi mesec vsak dan čakam glasu od Tebe, pa vse zastonj. Ne morem ga dočakati. Otrok, ko bi vedel, kakšna bridka žalost razjeda moje materinsko srce radi Tebe, ko Ti je v srcu ugasnila ljubezen do mene in si se tako odtujil svoji materi. Moja potrtnost je tako velika, da si želim: ko bi me le ne bilo več! Pisal mi je pater, da si zdrav in da delaš, toda na njegovo razglednico si komaj napisal ime, jaz si pa tako želim Tvojega pisma, ki bi mi bilo največja tolažba in najbolj uspešno zdravilo v bolezni. Niti za Tvoj naslov nisem tako dolgo vedela in sem morala pisati duhovniku. Solze mi zalivajo oči, ko pišem to pismo. Želim si samo eno, da bi še enkrat brala pismo, ki ga je pisala Tvoja roka. Tvoje vrstice bi mi bile dražje od rumenega zlata.

Prejmi tisoč pozdravov od Tvoje vedno Te ljubeče in po Tebi hrepeneče.

mame.

IN CELOVŠKA ŠKOFIJA

HUDO JE, ČE SE ČLOVEK POEDINEC s svojim slepim početjem ujame v lastno past. Hujše je, če se kaj takega pripeti ustanovi, kot je katoliška škofija. V tako zadregu je prišla celovška škofija zaradi letošnjega jubileja solunskih bratov Cirila in Metoda. Ko je tako strašno težko priznati, da škofiji pripada tudi lepo število slovenskih vernikov, ki bi morali imeti enake pravice z Nemci — kako naj škofija posnema ostali svet in proslavlja jubilej slovanskih apostolov? Ali ne bi napravila poklon Slovincem, ki jih baje ni, pa tolkla po glavi Nemce, ki seveda so?

Koroški Nemci nočejo nič dobrega vedeti o svetih bratih Cirilu in Metodu. Mnogi komaj verjamejo, da sta res kdaj živela. Na slovensko češčenje svetih bratov so odgovarjali s trditvijo, da je to samo lepa legenda, takorekoč pravljica, ki so si jo Slovenci izmislili za pospeševanje svojega nacionalizma. To je bilo zlasti potrebno raznašati, ko se je bližal letošnji jubilej. Škofija ni nastopila zoper to zgodovinsko potvorbo, nekateri gospodje so jo še podpihovali.

Toda v širokem svetu je jubilej svetih slovanskih apostolov dvignil izredno zanimanje. Sam sv. Oče je izdal okrožno pismo in pozval k proslavljanju — odzivov ni manjkalo. V sosednjem Salzburgu so napravili Kongres slovanske zgodovine in razni nemški škofje so dajali krasne izjave. Pa še bliže je prišla "poplava" praznovanja. Avstrijski škofje so napisali lep skupni pastirski list, ki naj bi se bral v celoti po vseh avstrijskih cerkvah. In se je tudi res bral — ali naj se bere tudi v celovški (krški) škofiji?

Zadrega je morala biti kar velika. Pa so bili dovolj iznajdljivi, da so zadostili pregovoru: Volk sit, ovca cela. Skupni pastirski list so najprej "popravili" in ga dali brati samo v imenu celovškega škofa. Po njem izdani list priznava slovanskima apostoloma vso apostolsko gorečnost za reševanje duš, ne upošteva pa njunega delovanja za slovansko in krščansko stvar na splošno.

Tako verniki celovške škofije niso smeli slišati naslednjih stavkov iz skupnega lista avstrijskih škofov:

"Zasluga sv. Cirila in Metoda je, da sta sveto pismo in besedilo bogoslužja prevedla v slovanski jezik. Ciril je v ta namen nalašč sestavil slovanski črkopis. Tako Slovani niso našli v katoliški cerkvi nekaj tujega, ampak svojega. V tem moramo gledati tudi nekaj prst božji za širjenje evangelija v sedanjem času. Vse predolgo je bila katoliška Cerkev — evropska Cerkev. Rimski obred in latinski jezik sta bila narodom Azije in Afrike nekaj tujega in so Cerkvi ravno v neki dobi narodnega prebujenja odrekli domovinsko pravico pri njih. Toda Cerkev mora v vsakem narodu najti svojo podobo. Kristus se mora v vsakem narodu učlovečiti. To začenjamo spoznavati in iščemo, kako bi kulturo, jezik in šege ljudstev upoštevali ne le pri oznanjevanju božje besede, ampak tudi v bogoslužju. Seveda tako, da bi pri tem ne bila oškodovana edinost. Tudi za čas pred 1100 leti je bilo uvajanje ljudskega jezika v bogoslužje nezaljšana novost, ki je sporožila marsikak ugovor. Metod je pa potoval v Rim, da bi se pred papežem Janezom VIII. opravičil. Dosegel je potrjenje in mu je bilo znova zaupano misijonsko delo med Slovani."

S tem, da je celovški škof to črtal iz skupnega lista avstrijskih škofov, je dokazal, da on še ni med tistimi, ki želijo "preteklost popraviti . . ."

NAD PREVISOM

I. Burnik

*Rad bi vam pokazal
belo to prostranost
Modrih gor.*

*Nad previsom
mimo gledam
brez ambicij to vsakdanjost
in ne morem proč od tebe,
beli snežni stvor.*

*Nimam časa!
Sicer — kdo bi šel za mano,
kdo bi se povzpел
v prazno, tja navzgor
in sneg teptal?*

*Kak čut,
kak topel čut . . .
Nad previsom —
tam je mož vztrepetal.*

TOREJ — ČIGAV JE DOBIČEK?

(Konec)

ČE JE PROIZVODNJA SAD VZAJEMNE dejavnosti dela in kapitala, ne more biti nobenega dvoma, da so tudi proizvodi lastnina obeh — dela in kapitala. Čisti dobiček proizvodnje gre torej obema.

To spoznavanje danes že polagoma prodira, vendar se stari kapitalisti in neokapitalisti, pa seveda tudi marksisti, temu spoznanju še vedno upirajo.

Imamo pa že vrsto podjetij, kjer se je z individualnimi in kolektivnimi pogodbami uredilo vprašanje udeležbe pri dobičku. Tudi razni državniki se prepričujejo, da je treba z zakonodajo urediti pravico delavcev do dobička. Ne samo zato, da se v državi zagotovi socialni mir in prepreči širjenje prevratnih idej. Tudi zato, ker to zahteva pravičnost sama na sebi.

Naj omenimo tu dva pojavi, ki sta značilna. Pripetila sta se v dveh državah, ki ne spadata med najbolj napredne na svetu.

Meksika je leta 1917 dobila novo ustavo, kjer med drugim stoji, da imajo delavci pravico udeležbe pri delitvi dobička. To ustavno določilo pa je vse do lanskega leta ostalo zgolj na papirju. Lani 21. novembra pa je bil objavljen zakon, ki prinaša o delitvi dobička podrobna določila. Ta zakon ne določa, koliko dobička gre delavcem, pač pa ustanavlja posebno državno komisijo, ki jo sestavljajo zastopniki delavcev, delodajalcev in vlade. Ta komisija določa odstotek dobička, ki naj pripade delavcem.

Druga država, ki je v najnovjšem času — po časopisnih vesteh — z zakonom uredila vprašanje, kako naj se deli dobiček med delavce, je — Perzija. Ne vemo še, kako se bodo ta načela zakona v praksi izvajala. Je pa razveseljivo že samo dejstvo, da so se na svetu našli državniki, ki so se ootresli stare miselnosti in ubirajo nova pota v socialni ureditvi svojih držav.

Kako naj se dobiček deli?

Gotovo ni lahka naloga določiti, s kolikšnim odstotkom naj bo pri dobičku udeleženo delo in s kolikšnim kapital. Višine tega odstotka ni doslej — kolikor nam je znano — postavil še noben socialni delavec ali pisec. Tudi v okrožnicah pepežev — Quadragesimo anno in Mater & Magistra — ni nobenih števil. Izraženo je samo načelo. To načelo pa je treba spraviti v življenje.

Kako?

DRUŽABNA PRAVDA je v svoji socialni izjavi dne 1. maja 1961 skušala najti konkretno upo-

rabo ali izvedbo načela o delitvi dobička med delom in kapitalom.

V drugem odstavku prvega člena izjave bere mo: Človeško delo ima prednost in večjo vrednost kot mrtvi kapital. Zato čisti dobiček, ki je produkt dela in kapitala, ni izključna last podjetnika ali države. Večji del čistega dobička pripada delavcu.

Drzna in skoraj revolucionarna je ta formulacija, vendar popolnoma logična. Ne more namreč biti nobenega dvoma, da je človeško delo več vredno kot kapital, ki je po sebi mrtev. Človek je živo, duhovno bitje, in duh je, ki oživlja. Človekova misel snuje in gradi. Drugi produkcijski činitelj — kapital — je sicer za produkcijo neobhodno potreben, toda je vendar mrtva stvar — materija brez duha.

Komu bomo torej dali prednost pri delitvi sadov proizvodnje? Nedvomno človeku. Kdor sodi drugače, človeka ponižuje in ponižuje njegovo dostojanstvo. Človek je namreč gospodar nad vso mrtvo snovjo — in ne obratno.

Ali gre delavcu 51% ali več čistega dobička, to zaenkrat ni prav posebno važno. Važno pa je, da zmaga po vsem svetu prepričanje: Delavcu pripada večji del čistega dobička!

To prepričanje naj se čimprej izrazi v novi socialni zakonodaji po vsem svetu. Krščansko ljudstvo in krščanski državniki pa naj bodo prvi, ki bodo v praksi izvedli to novo kraščansko socialno načelo!

BEGUNEC V MRAZU

I. Burnik

*Kak daleč daleč si
priljubljeno ognjišče!
Vrtijo se osi,
srce ljubezni išče,
Strupena megla, dež,
obzorje v hladni senci . . .
Smo tu? — Povej, kam greš,
mi vsi smo inozemci.
Odpira svet oči,
korak še bolj me nese.
Že pešam, brez moči
sem že in mraz me trese.
Kolesa škripljejo,
se maje karavana,
čez vso pokrajino
je mraz in led in slana.*

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Pismo iz Myrtleforda

Dragi Kotičkarji:—

Oglašam se zopet iz Myrtleforda, Vic. Tokrat vam pišem pravljico, katero mi je pripovedovala mama. Za nevihto — toča!

Bilo je nekega dne, ko je oče prišel z dela ter se začudil, ker so otroci jokali, da je bilo joj. Oče vpraša: Kaj pa je? Špelca odgovori: Mama nas je, ker smo se igrali. Oče: Kaj ste se igrali? Milan: Nevihto smo se šli. Oče: Nevihto? Kakšno nevihto?

Špelca odgovori: Joj, kako lepo je bilo! Jaz sem bila blisk. Prižigala in ugašala sem luč. Milan je bil grom. Prevrčal se stole po sobi, da je grmel, kot zares. Tinče je bil pa dež. Splezal je na omaro in škropil iz kanglice.

Oče pravi: Aha, zdaj pa že vse razumem. Potem je prišla mama in ona je bila pa toča — aii ne?

Dragi otroci! Ali se tudi vi kdaj igraste nevihto, da potem pada toča? Mi se nikdar ne, ker sva samo dve, bratec je pa še premajhen, da bi bil grom ali dež. Ali veste kaj — toča pa le pada večkrat . . .

Prisrčen pozdrav vsem! — Lili Tomazič.

Prvič v narodni noši

Vedno sem si želela, da bi tudi jaz nastopila na odru v narodni noši. Na predstavi, ki jo je naša slovenska šola priredila v čast našim očetom, se mi je želja izpolnila. Z drugimi otroki sem pela in plesala, sama pa sem deklamirala: Ljubi očka, kaj si rekel, ko se kostanj obleti . . .

Tudi na klavir sem zaigrala, kjer me je fotograf slikal. Tako bom imela sliko za spomin. Eno bom poslala tudi stari mami ter vsem domačim v Sloveniji. Tako bodo videli, da imam rada svoj materin jezik. Vem, da bodo presenečeni, ko bodo videli toliko otrok v narodnih nošah na odru.

Tudi moja mlajša sestra Jani je imela nekaj za povedati. Ona hodi z menoj v slovensko šolo. Doma je vse tako glasno povedala, na odru pa čisto potih, da je ja ne bi kdo slišal. Je pa zato lepše plesala: Ob bistrem potoku je mlin. Če je zraven pela, pa res ne vem.

Imam željo, da bi kaj kmalu zopet imeli kako proslavo. Ata in mama sta obljubila, da bova z Jani dobile narodni noši mogoče že do novembra, ko bomo šli na romanje. Potem nas bo naša učiteljica v Slovenski šoli zopet kaj lepega naučila. In pri drugi prireditvi bom jaz na odru v lastni narodni noši.

Jolanda Ropret, Melbourne

Postal bom pilot

Danes pišem prvokrat v Kotiček. Že nekaj mesecev se v njem oglašajo samo punčke. Zato bom jaz nekaj napisal za fante. Pa bom povedal, kaj mi delamo v naši "Flight" v Footscrayu, kjer se jaz učim za pilota.

Tja grem vsak petek ob pol osmih in se učim voziti aeroplane. Začneš pa takole: Ko se vpišeš, te za 6 tednov učijo osnovne stvari v RAAF. Potem je seveda izpit in če izdelaš, dobiš uniformo. Ta je lepa plava. Zato hočejo oni najprej vedeti, če si jo zaslužiš in imaš dovolj veselja za letanje. Potem se eno leto učiš zgodovino RAAF. Če izdelaš 4 izpite, postaneš L.A.C. (Leading Air Craftsman). To sem sedaj jaz. Čez eno leto si pa corporal in tako naprej, dokler ne postaneš Cadet Underofficer. Ko prideš tako visoko, dobiš plačano.

To sem napisal zato, ker vem, da se fantje zanimajo za letanje in mogoče bi kateri postal pilot kot jaz. Moj brat Frankie ima tudi rad aeroplane, še rajši pa ladje. Pravi, da bo mornar. Jaz mu rečem, da bo moj poklic lepši, ker jaz lahko njemu z aeroplanom sedem na ladjo, on pa k meni v zrak ne more.

Torej, fantje, če hočete letati z mano, se vpišite v RAAF ali pa vsaj napišite v Kotiček, kaj delate. Drugače bodo punčke mislile, da fantje samo spimo.

Marjan Lipič, St. Albans.

DROBTINICE O POTRESU V SKOPJU

VSA JAVNOST SE JE ZANIMALA za usodo sester usmiljenk in belgrajski radio je že drugi dan po potresu poročal dobesedno: "Sve časne sestre milosrdnice su žive i zdrave. Bile su za vreme zemljotresa v svojoj crkvi".

Sestre usmiljenke, po večini Slovenke, so doživele potres med mašo v hišni kapelici. Duhovnik, g. Kolenc, je bil z mašo že po obhajilu in je začel obhajati sestre. Obhajal je dve — prišel je potresni sunek, ki ga je vrgel na tla, pa tudi vse sestre so popadale po tleh. Po kratkih hipih se je zemlja umirila, vsi so nepoškodovani vstali in z obhajilom in mašo nadaljevali do konca. Od oltarnih kipov je padel in se razbil samo eden, kip sv. Jožefa.

Sestrška hiša je dobila poškodbe samo v gornjih delih, dala se bo popraviti. Vendar oblasti niso dovolile bivanja v hiši, sestre so morale prene-

sti svoje stvari na prosto in so nekaj noči tudi spale kar zunaj.

Stolnica in škofijska palača ob njej sta popolnoma razdejani. Tisto noč sta spala v škofiji dva popotna jezuita. Enega je rešila velika omara (brez vrat?), ki se je nanj zavalila, drugega postelja, ki ga je podnjno vrglo. Škof Čekada, Slovenec, ni bil v Skopju tisto noč, tudi župnik Dorčić je bil odsoten.

Takoj ko se je zvedelo v Belgradu, da je bil v Skopju potres, so z drugimi zdravniškimi ekipami odletele v Skopje tudi slovenske usmiljenke, ki so zaposlene v bolnišnici na Dedinju. Skupaj s skopjanskimi so se vrgle na delo za ponesrečence. Krajevna oblast jih je poleg drugega naprosila, naj prevzamejo eno od javnih kuhinj, ki so jih v naglici organizirali za prehrano ponesrečencev. Seveda so rade ustregle.

ZAHVALA: 'UMRETI NOČEJO'

Dragi pater: —

Uradno potrjujem, da smo prejeli dar za akademski dom KOROTAN na Dunaju: 100 avstralskih funtov. Prav iz srca se zahvaljujemo Vam in vsem dobrotnikom, navedenim v listu MISLI. Zahvalo pošiljam v imenu Mohorjeve družbe v Celovcu in vseh, ki bodo imeli od tega korist.

Prav posebno me veseli, ko pravite, da se boste še nadalje prisadevali za dom KOROTAN. P. Tomažič na Dunaju vrši za Slovence velikansko delo. Je poln energije in idealizma. Akademiki se ga oklepajo, vsi brez izjeme, tudi manj verni.

Še enkrat iskrena hvala in pozdrav vsem!

Dr. Janez Hornboeck

Kdo je p. Tomažič

Pogosto najdemo njegovo ime v slovenskem tisku. Doma je nekje v Istri, živi in dela na Dunaju. Tržaški in goriški Slovenci so napravili letos v Juliju veliko romanje v Marijino Celje in potem izlet na Dunaj. O tem poroča Katoliški Glas v Gorici. Na primer:

"Na Dunaju smo spoznali p. Ivana Tomažiča, istrskega rojaka, ki se je zelo potrudil, da je bilo naše bivanje na Dunaju čim bolj udobno. P. Tomažič zida na Dunaju slovenski akademski dom in splošno skrbi za vse naše rojake, ki tam živijo".

V naslednji številki:

Misli, October, 1963

"Letošnji romarji, ko so se nahajali na Dunaju, so imeli priliko, da so se seznanili z delovanjem p. Ivana Tomažiča, predvsem z gradnjo visokošolskega doma za slovenske visokošolce, ki študirajo na Dunaju.

Romarji so nabrali lepo vsoto 202.256 lir kot prispevek za ta dom — KOROTAN.

P. Tomažič se iskreno zahvaljuje vsem darovalcem in sporoča, da bo na razpolago vsakemu Slovincu, ki pride na Dunaj."

P o j a s n i l o

P. Tomažič je torej glavni organizator Slovencev na Dunaju in vodi dela pri KOROTANU. Lastnica doma je pa Mohorjeva v Celovcu in tako je slovenska lastnina najbolj zavarovana. Iz Avstralije pošiljamo darove za KOROTAN naravnost na Mohorjevo v Celovcu, ki jo vodi dr. Janez Hornboeck. Zato nam je prav on poslal zgoraj objavljeno zahvalo.

Nadaljnji darovi za KOROTAN:

£ 2.0.0: Ignac Kotnik, Alojz Šifrer, Janez VinGrile, bratje Švigelj;

£ 4.0.0: družina J.K.;

£ 2.0.0: Ignac Kotnih, Alojz Šifrer, Janez Vin-diš, Stanko Kragelj, Frančiška Dejak;

£ 1.0.0: I. Kobal, R. Mrsnik, Fr. Omers, Br. Kale; — 10 šil.: J.C.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Službe božje

Nedelja 13. okt. (druga v mesecu): St. Patrick, Sydney, ob 10:30.

Nedelja 20. okt. (tretja v mesecu): Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30.

Nedelja 27. oktobra (četrti in praznik KRISTUSA KRALJA): Villawood (Gurney St.) ob 10:15.

OPOMBA: Pri sv. Patricku to nedeljo ne bo maše za nas, pač pa popoldne "romarska" maša v Marrickvillu. Glejte oglas!

Petek 1. novembra: Vsi sveti. Izredna služba božja St. Patrick, Sydney, ob 7:30 zvečer. Nato molitve za rajne.

Nedelja 3. novembra (prva v mesecu): Blacktown ob 11:00.

Nedelja 10. nov. (druga v mesecu): St. Patrick, Sydney, ob 10:30.

Nedelja 17. nov. (tretja v mesecu): Leichhardt, (sv. Jožef) ob 10:30.

VSİ SVETI — ZAPOVEDANI PRAZNIK!

Prvi november, god vseh svetnikov, pade letos na petek. Zopet eden tako redkih zapovdanih praznikov v tej deželi! Udeležba pri sv. maši obvezna, če le mogoče! Povsod bodo tudi večerne maše, nikar je po svoji krivdi ne opustite!

Lepo vabljeni k izredni naši službi božji zvečer ob 7:30 v St. Patrick cerkev, Sydney. Ker pade praznik na petek, boste verjetno mogli priti v velikem številu. Tako bomo imeli lepo priložnost, da se po sv. maši s posebnimi molitvami spomnimo svojih rajnih. Pred mašo spovedovanje ob 7.00.

NAŠE ROMANJE V MARRICKVILLE

Na praznik KRISTUSA KRALJA v nedeljo 27. oktobra.

V Marrickvillu imajo eno najlepših cerkva v Sydneyu — z visokim stolpom in veličastnimi orglami. G. Klakočar za orglami in mi vsi z njim spodaj v cerkvi se bomo počutili — "kot doma".

Med seboj bomo imeli dva dobrodošla gosta: P. Bazilija iz Melbourn in p. Valerijana Jenka iz Amerike. Njuna pričujočnost bo dodala k občutju domačnosti.

S P O R E D

Ob 2 — 2:30 zbiranje romarjev ob cerkvi.

Ob 2:30 procesija po lepem parku ob cerkvi.

Ob 2.45 vhod v cerkev ob igranju orgelj, nato pridiga.

Ob 3:30 pete litanije M.B.

Ob 4:00 sv. maša v čast Kristusu Kralju, obhajilo.

(Med litanijami in sv. mašo spovedovanje)

DRUŽABNOST V DVORANI

Po cerkvenem opravilu bomo šli v veliko krasno dvorano Prisostvovali bomo programu na odru, ki bo obsegal več točk. Predstavili bomo oba patra gosta in vsak bo nekaj spregovoril. Igrala slovenska godba pod vodstvom gdiče Kučanove in nastopil bo moški zbor pod vodstvom g. Klakočerja. Po možnosti bodo še druge prijetne točke.

Za okrepčila bodo naša dekleta pripravile čaj, pecivo in mehka pijača ter slaščice za otroke bodo na ponudbo v buffetu dvorane.

Na svidenje v Marrickvillu!

SPOVEDI OB SOBOTAH

Razveseljivo je, da kar lepo prihajate k spovedi ob sobotah zjutraj v cerkev sv. Franciška, Paddington. Spovedujem vsako soboto od 8.45 dalje. Le pridno prihajajte. To naj bo tudi migljej, kdaj me prav gotovo dobite za spoved in, če treba, še kaj. — P. Odilo.

Splošen namen Apostolstva molitve za mesec oktober se glasi: Da bi se spreobrnilo vsi pregnanci Cerkve.

Mi bomo pri tem posebej mislili na našo Slovenijo. Prosimo Boga, da bi v naši domovini bolj in bolj zavladal duh strpnosti napram Cerkvi, ki tako zelo želi mirno delovati za blagor duš in za krščansko kulturo našega naroda.

ZAHVALE ŠKOFU SLOMSKU za uslišane prošnje so zelo številne v edinem verkem listu **DRUŽINA** v Sloveniji. Tu pa tam se najde podobna zahvala tudi škofu Baragu.

O P O Z O R I L O

Na romanju v Marrickvillu boste gotovo mnogi želeli poravnati zaostalo naročnino za MISLI ali za MOHORSKE KNJIGE, pa tudi za sv. maše boste dajali, ko bo pred durmi god **VERNIH DUŠ**.

Prosimo, da prinesete v **KUVERTAH** z listkom, ki nanj poprej vse potrebno napišite. Tako nam prihranite čas za vpisovanje tam in — to je še vse bolj važno! — strah, da bi utegnile nastati pomote. Ob takih prilikah se pomote kar vsiljujejo, če je treba sproti pisati, menjavati denar, hiteti in — skušati vsem ustreči kar najbolj hitro! — Hvala!

NOV PETER PRIHAJA MED NAS

Dne 23. oktobra nam bo barka iz Amerike pripeljala v Sydney novega patra, ki ga vidite na sliki. Ime mu je **p. Valerijan Jenko** in je po rojstvu Šiškar, torej napol Ljubljčan. Zadnja leta je deloval v župniji sv. Terezike v Johnstownu, Pennsylvaniji. Pred leti je bil pomočnik p. Bazilija pri urejevanju lista **AVE MARIA**. Odkar je p. Bazilij odšel v Avstralijo, sta imela dogovor, da tudi p. Valerijan pride — kadar bo dobil dovoljenje od predstojnikov. To se je vleklo celih sedem let — letos je dozorelo.

Ker se ima vrniti v doglednem času tudi r. Mikula, si bomo lažje razdelili delokroge in bo p. Bazilij končno dobil pomočnika, ki dolgih sedem laških let po njem hrepeni. Verjetno bo tudi Adelaide dobila lastnega dušnega pastirja za Slovence.

P. Valerijanu izrekamo iskreno dobrodošlico. Sydnejčanom se bo pokazal na romanju v Marrickvillu skupno s p. Bazilijem. Kaj več bodo pa **MISLI** o njem napisale, kadar bo "kaj postal", recimo škof ali kardinal, ali pa vsaj srebrnomašnik.

IZ ROKAVA

(s str. 307)

dan ji je podlegel. Pokopali smo ga 14. sept. iz stolne cerkve s sv. mašo. Velika množica žalujočih se je udeležila pogreba in pevci so mu zapeli žalostinko.

Misli, October, 1963

Rajni je bil doma iz Žirov. V Avstralijo je prišel iz begunstva na Koroškem, od tam 1.1952 z vso družino v Avstralijo. Kmalu se je za stalno naselil v Wollongongu, kjer je bil duša organizatoričnega delovanja med Slovenci. Bil je praktičen katoličan, do konca zvest veri in Cerkvi. Naj v miru počiva!

NEW SOUTH WALES

Goulburn. — Sporočam žalostno novico, da smo danes 19. sept. 1963 imeli v Goulburnu slovenski pogreb. Pogrebno opravilo sem vodil podpisani. Ko so me klicali, nisem vedel, če gre za Hrvata ali Slovenca. Izkazalo se je, da je bil Slovenec in sicer **Rudolf Vrbnjak**, okoli 24 let star. Delal je na progi med kraji Yara in Breadalme v smeri Goulburna proti Yassu. Tam dela več hrvatskih fantov. Slovenec je poleg rajnega menda samo eden med njimi, pa se nisva seznanila, da bi vedel za njegovo ime. Rajni Slovenec Rudi je na nepojasnen način prišel pod lokomotivo, ki ga je do smrti stisnila. To se je zgodilo 16. sept. Pokopali smo ga s sv. mašo na pokopališču Goulburn. Bilo je lepo število pogrebcev, od Slovencev menda komaj kateri. Podrobnosti o rajnem Rudiju nisem mogel zvedeti, menda se ni dosti družil z drugimi delavci. Toliko je bilo rečeno, da njegova mati živi v Nemčiji, njegov rojstni kraj pa ni znan. Tudi ne, kako dolgo je bil v Avstraliji. Če objavite te podatke v MISLIH, ga bo verjetno kdo spoznal, pa tudi kdo pomolil za njegovo dušo. — **P. Rok Momac.**

Canterbury. — Lepo prosim, da bi objavili v MISLIH, da bi rada vedela, kje se nahaja v Avstraliji **Stanko Stres**, doma z Idrskega pri Kobaridu. Mora biti že okoli 50 let. Zadnjič je pisal materi, ki ga ima zelo rada, leta 1954. Svoj čas je imel naslov Deniliquin ali pa Jerilderie. Tudi Nelson Bay, NSW. Doma zelo težko čakajo, da bi se jim oglasil. Bojijo se, da je umrl. Ima tam poleg matere tudi brate in sestre. Naročajo mi, da naj ga lepo pozdravim in prosim, da bi se jim oglasil. Pa kako bom, ko ne morem zvedeti, kje se nahaja. Rada bi ga povabila, naj se oglasi tudi na tukajšnji naslov: 87 Minter St., Canterbury. Kdor bo to bral in ve, kje **Stanko** živi, naj bo tako prijazen, da mu pokaže ta moj dopis. Vsem bom hvaležna, njegovi domači pa še bolj. Pristrčno pozdravlja — **Ana Sovdat.**

Sydney. — Želimo izreči pristrčno sožalje prijateljskega Marcelu in Marici Crissani v Homebushu. Marica se je prej pisala Baša. Izgubila sta ljubljeno hčerkico Sonjo, ki je po komaj nekaj

mesecih življenja ugasnila zaradi oslabelosti srca. Pogreb je bil pod vodstvom slov. duhovnika p. Bernarda na pokopališču v Rookwood dne 14. septembra 1963. Iskreno smo sožalovali s staršema, rajni Sonjici pa čestitali, da je tako kmalu našla mesto med nebeskimi angelci. — **Prijatelji in prijateljice.**

Twins City. — Poročati imam tužno novico, da smo 26. sept. spet pokopali rojaka, ki se je ponesrečil pri delu v tukajšnjih Snowy Mountains. To je bil **EGON KURENT** in pogreb se je vršil v kraju Tumbarumba, NSW. Ponesrečil se je v tunelu, ki je sedaj tri milje dolg, in zgodilo se je skoraj točno pod najvišjim vrhom avstralski Alp. Kriva je bila neprevidnost in naglica. Vrtalni stroj (Jumbo) je zadel zvezo zračne cevi, v kateri je stisnjen zrak, in jo nalomil. Ker je bila cev tedaj prazna, ni nihče tega opazil, ko so pa spustili v cev zrak, je nalomljena zveza odpovedala in stisnjeni zrak je z vso silo planil na dan. Pokojni Egon je bil prav blizu in toča kamenja se je vsula nanj. Stekel je sicer na varno, toda v nekaj sekundah padel in izgubil zavest. Med prevozom iz tunela je izdihnil. Doma je bil Egon v vasi Podgorica v župniji Čeruč pri Ljubljani. Tam menda še živi mati in dva brata. V Avstraliji je bil kakih sedem let in večinoma ves čas delal pri podjetjih v Snowy Mountains. Pred kratkim je dobil pri cementu vnetje na rokah ter zaprosil za drugačno delo. To je res dobil, toda v 14 dnevih ga je zalotila smrt. Svojim prijateljem je rad omenjal, da se misli vrniti domov, vendar je okleval in odlašal končno odločitev. Nesreča se je zgodila ob dveh zjutraj. Rajni je bil star 28 let. Naj v miru počiva! — **Franc Erpič.**

Sydney. — Verjetno to ni nobena novica več za rojake iz okolice Knežaka, vendar bo prav, da MISLI objavijo. V nedeljo 21. julija je umrl župnik v Knežaku monsijor Janez Kalan. Smrt ga je dohitela na prižnici med slavnostnim govorom za zlatomašnika g. Franca Kovačiča v Trnju pri Pivki. Med govorom je dvakrat hipno omedlel, pa je le nadaljeval govor. Končno se je globoko sklonil naprej, omahnil in se zrušil mrtev. Pogreb odličnega duhovnika in častnega kanonika je bil v Knežaku. Pokojni je bil rojen 1. 1894 v Škofji Loki. Časten mu spomin! — **Knežaki sosed.**

Mona Vale. — Sončno jutro nam je napočilo v ponedeljek 30. septembra in smo že mislili, da so se vremenski preroki spet enkrat zmotili, ko so prejšnji dan napovedovali nevihto. Toda nebo se je res kmalu pooblačilo, okoli ene ure popoldne pa do dobrega stemnilo. Ledeni veter je potegnil, vsula se je toča in v nekaj minutah je bilo vse belo. Za nekaj ur je bila vsa okolica polna pravih zimskih motivov. Veliko škodo so utrpeli naši paradižnikarji. Mnogim je razbila domala vsa stekla na gojiščih in uničila tudi mnogo rastlin. Tudi skoraj vsi slovenski paradižnikarji so bili bolj ali manj prizadeti. Tukajšnji tisk jim je izrekel sožalje, temu se pridružujemo tudi vsi naročniki MISLI. Televizija je potem kazala upustošenje, ni pa mogla pokazati upustošenih src težko prizadetih ljudi. — Druga stvar, ki bi jo rada omenila: V Mona Vale postavljajo veliko bolnišnico, ki bo menda odprta v februarju 1964. Takrat bi rada, da bi kaj Slovenk prisostvovalo pri uradni otvoritvi v narodnih nošah. Za to me je naprosil odbor, ki pripravlja slovesnost za takrat. Slovenke, ki bi se zanimale, naj me pokličejo, da se domenimo. Kako priti do narodnih noš, se bomo obrnile za nasvet na p. Odila. **Moj telefon je XX.3626.** Pozdrav vsem! — **Hedviga Stanojkovič**

Concord. — Pri naši hiši še nimamo televizorja in ga skoraj gotovo ne bomo imeli kmalu, ali pa nikoli. Kak večer me zanesse v sosedovo hišo in tam malo pogledam televizijske predstave. Ne smem reči, a niso zanimive. Enkrat ta teden so kazali glavno mesto Brazilije in imenitnega gosta iz Belgrada. Z njim je bila tudi Jovanka. Zelo se mi je dopadlo, ko je announcer povedal, kdo je ta ženska. Rekel je: To je pa Mrs. Tito! Ko sem se vrnil domov, sem rekel ženi: Od danes naprej se bo tebi reklo "gospa Pepe". Zajokala je, je mislila, da sem pijan. — **Pepe Metulj.**

VICTORIA

Fawkner. — Tako mi je pri sreči, da moram kar nekaj napisati za MISLI. Na tretjo nedeljo v septembru je pokazala slovenska šola v Melbournu pod vodstvom gdične Anice Srnec zelo lep uspeh. Bilo je treba veliko truda in dobre volje, zato je pa tudi spravila vse v najboljše razpoloženje. Žal bi mi bilo, če bi ta večer ostal doma. Otroci so bili vsi zelo fletni, kar jih je nastopalo na odru. Ko je po prišel fantek z gitaro in zapel: Očka moj, kako te rad imam, me je do konca zmeščalo. Obudili so se mi spomini. Res sem bil še otrok v sedmem letu, ko sem izgubil ateja, vendar sem se spet za-

vedel, da sem bil tudi jaz nekoč na očkovih kolennih. In takrat sem bil zares srečen. Spomin mi je segel daleč daleč nazaj in nič me ni sram, da se mi je orosilo oko. Lep spomin mi bo ostal na prvi Očetovski dan, ki ga je s tako požrtvovalnostjo pripravila Aničina slovenska šola. — **Martin Pirc.**

Coburg. — Dragi p. urednik! Oni dan smo v naši družini sklicali kratko sejo vseh družinskih članov ter članic. Zaključek ali uspeh seje je bil, da pošljemo spet dar za tiste Korošce, za tiste, veste, ki nočejo umreti, čeprav nekateri hočejo, da bi umrli. Sejo smo sklicali zato, ker je imel Cene, poglavar družine, posebno misel. Ko je namreč štednal po zadnji številki MISLI in iskal, koliko je tista zbirka za Korošce, ki nočejo umreti, od prejšnjega meseca napredovala, mu je padlo v glavo tole. Kadar dobi urednik kak velik dar (kot v zadnjih MISLIH kar tri), naj ne bi vse vsote naenkrat objavil, ampak po malem, dokler bi ne bilo vse. To pa zato, da bi se zbirka dolgo vlekla in ne morda lepega dne nagloma prenehala. Na ta način bi vzbudili več zanimanja, ker nekateri šele po mnogih opominih začutijo potrebo, da tudi sami kaj priložijo. Čuden patron je ta Cene, mar ne? — Lepo pozdravlja z očkom na čelu — **družina Molan.**

Pripis ur. — Vsi "čudni patroni", ki imate kako dobro misel, DOBRODOŠLI v MISLIH pod rubriko KRIŽEM! Cenetov predlog bom upošteval, seveda v dogovoru s "velikim" darovalcem — samo kdaj in kje se bo spet kakšna taka riba ujela, to je tisto!

(Dalje str. 318.)

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

vabi na

MARTINOVANJE

v soboto 19. oktobra 1963 ob 7. uri zvečer

v Palings koncertni dvorani, 1. nadstropje,
ASH STREET, SYDNEY
(naoproti Wynyard postaje.)

Nastopil bo moški zbor pod vodstvom
g. L. Klakočerja. Zapeli nam bodo pesmi iz
naših vinskih gor.

Vsi prisrčno vabljeni.

ODBOR.

S slovenskimi pozdravi
A. Vodopivec, tajnica.

Melbourne. — Že v zadnjem dopisu sem hotela pripomniti, da se mi ni nič dopadla tista velika kričavost za ponovitev naročnine, ki ste jo naprtli ongavi Mariki iz Baragovega doma v Kew. Ne znate biti obziren, kot bi bilo treba za našo občutljivost. Zdaj sem pa videla, kako obzirni znajo biti drugi uredniki po svetu, zato vam želim postrči lep zgled iz evropskega lista NAŠA LUČ. Tisti urednik gotovo ni tak brdavs kot ga imamo pri MISLIH. Le berite, kako premišljeno on opozarja zamudnike z naročnino. Tako premišljeno zapiše svoje "opomin", kot bi stopal po jajcih. Le berite: "V poletnih mesecih se je blaganja NAŠE LUČI precej posušila. Ali ste vi že kaj prispevali vanjo? Mislite na to in pomagajte, da se spet kaj nabere v nji. Prav lepa hvala že za vašo misel, še bolj pa za lepe sadove vaše dobre misli. — Uprava." Tudi Vi bodite malo bolj obzirni, pa po naročnina tekla tako redno kot naša Yarra redno teče v morje. — Marija N.

Pripis ur. — Upam, da boste vsi zamudniki to brali, prikimali Mariji N., postrgali uredniku korenček, nato pa sedli in — poslali!

Geelong. — Moram napisati, kakšno smešnico nam je povedal oni dan znani Pišta v Fitzroyu, ko smo bili na obisku v Melbourneu. Lani, ko smo

imeli tisto hudo vročino, sta je peljala v patrovem avtu v St. Albans p. Bazilij in čarovnik g. Parma. Pater je imel na sebi poletno frančiškansko kuto, g. Parma pa svoj čarovniški frak. Ko sta bila sredi pota, je zaprosil g. Parma: Lepo prosim, ustavite nekoliko, bom stopil ven iz slekel frak, saj boste oprostili v tej žgoči vročini. Pater je ustavil in rekel: O, seveda! V dobri minuti je bil g. Parma nazaj in je rekel patru: Škoda, da vi ne morete tako narediti. Pater se je nasmešnil, potegnil kuto do kolena in s palcem leve roke pokazal čez ramo na zadnji sedež. G. Parma se je ozrl in videl tam lepo zganjene — patrove hlače. Pater se je na glas zasmejal in rekel: Škoda, da vi ne morete tako narediti. — Miha Govnjač.

QUEENSLAND

Brisbane. — Dragi p. urednik! Če boste še kdaj pisali kakšno tako duhovito reč, kot je bila v septembrski številki tista o "teroristih" pod poveljstvom Kitajca Maota, zapišite po vsakem stavku vsaj v oklepaju, da je vsak stavek nagajiva šala. Naši ljudje so namreč tako "nedolžni", da ne razumejo špasa, če jim kdo neravnost ne pove: To je špas in je pisano samo za "hec" in kratek čas. Lepo pozdravlja — Naročnik Zvest.

VESELA IGRA: PRI BELEM KONJIČKU

Pripravlja jo naša dramska družina v režiji Ivana Koželja. Igra pride na oder v soboto 16. novembra ob 7:30 zvečer.

V velikem poslopju Y W C A — 189 Liverpool St., Sydney, tik ob Hyde Parku malo vzhodno od MUSEUM postaje.

Velika dvorana s sijajnim odrom.

Konjiček se bo na njem do mile volje naskakal.

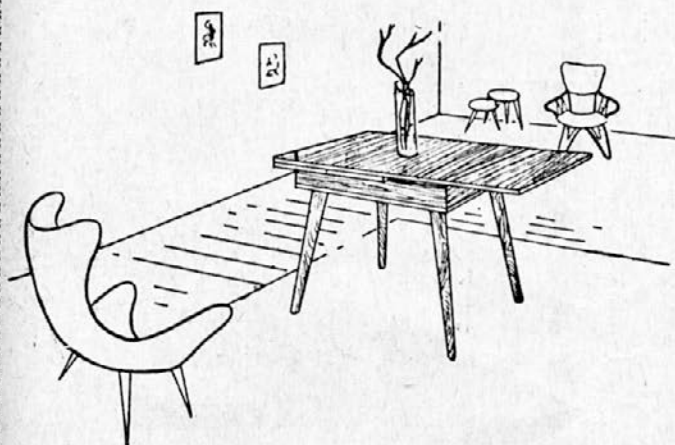
Po igri bo spet zaigrala naša slovenska godba. Zapomnite si: V soboto 16. novembra ob 7:30 zvečer.

Vse prav lepo vabi vdani

BELI KONJIČEK

HOLROYD FURNITURE CO.,
403 GUILDFORD ROAD, GUILDFORD

BOGATA IZBIRA:

POPUST IN LAHKI POGOJI ZA ODPLAČEVANJE NA OBROKE.

REDNA POSTREŽBA, POPOLNO ZADOVOLJSTVO.

KADAR KUPUJETE POHISTVO, OBRNITE SE NA NAS

Tel.: 632-9951

Jedilne sobe
Ure vseh vrst
Spalne sobe
Televizijski in tračni aparati
Igrače vseh vrst
Namizni prti in prtichi
Aparati za britje in striženje

Aparati hladilni in sušilni
Linoleji vseh vrst
Božje slike in kipi
Importirane brušene vaze
Naslonjači in ležalni stoli

Preproge in zavese

Otroške postelje in vozički

Radijski in gramofonski aparati

Sprejemne in samske sobe

Električni lustri in svetilke

Kuhinjske omare, mize in stoli

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mopede, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVI

pošilja trvdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO

— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

UGANKE REŠENE

1. Križanka

Vodoravno: 1 slovo — 5 krsta — 10 lope — 11 Ikar — 12 Ovens — 14 amore — 15 Levstik — 18 reven 20 Elba — 22 igra — 24 kor — 25 STC — 27 rag — 28 vero — 30 abet — 32 kamen — 33 Renat — 35 Krek — 36 Kara — 37 nad — 38 lak.

Navpično: 1 Slomšek — 2 lov — 3 opel — 4 Venera — 6 Rimini — 7 skok — 8 tar — 9 Areopag 13 sve — 14 ate — 16 svat — 17 slovar — 19 vratar — 21 Bremen — 23 grenak — 25 son — 26 car — 29 reka — 32 KKK — 34 tad.

Rešitev poslal: Jože Grilj

2	4	1	3
1	3	2	4
4	2	3	1
3	1	4	2

Rešitev poslal: Mirko Rakušček.

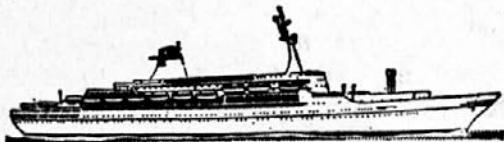
Mirko in Jože sta torej rešila uganko drug drugemu. Ali res ni več reševalcev — ali pa so in ne pošljejo rešitev?

V Evropo — Poceni in Luksusno!

Če imate v načrtu potovanje v Evropo, potujte na modernih ladjah Galileo ali Marconi, svetuje Lloyd Triestino. Sijanja vožnja! Obe ladji imata razkošne kabine prvega razreda in cenene turistične kabine.

Videli boste veliko zanimivega sveta in uživali zabavno življenje na krovu. Niti minuto se ne boste dolgočasili. In hrana? **Pravljica!** Velika izbira avstralskih in kontinentalnih jedi. Če ste še tako izbirčni, zadovoljni boste.

Ni čudno, da najbolj izkušeni svetovni potniki potujejo z Lloyd Triestino. Zglasite se pri našem generalnem agentu za podrobnosti in zadevne tiskovine z opisom ladij Galileo in Marconi.

Lloyd Triestino

VIA THE ORIENT TO
MESSINA, NAPLES & GENOA

GENERAL AGENTS: Gilchrist Watt & Sanderson Pty. Ltd., 17 O'Connell Street, Sydney.

PHOTO STUDIO NIKOLITCH

3rd Floor, 108 Gertrude Street
Fitzroy, N. 6, Melbourne, Vic.

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst:

Družinske albume — poroke — otroke
— portrete — športne skupine — fotokopije.

Telefon JA 5978

Snažne lepe sobe z vso postrežbo za izletnike,
kopalce, letovišcarje.

"BLUE WATERS"

gostišče med Sydneyem in Palm Beachem
Izborna kuhinja, bus pred poslopjem,
do prodajalen 3 minute.

1687 Pittwater Road, Mona Vale.

Tel. XX 3626

Priporoča se H. Stanojković

IZDELUJEM OBLEKE VSEH
VRST: poročne, športne itd.
Vaša želja mi je ukaz. —
Velika izbira angleškega bla-
ga.

MARTIN JANŽEKOVIČ

54 AUSTRALIA ST., CAMPERDOWN,
SYDNEY.

Kličite čez dan ali zvečer Tel. LA 6884

POZOR! POTUJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd, vse te
skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Se priporoča in pozdravlja, Vaš rojak
VINKO A. LEVSTIK

Izrezite in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!

CENIK STANDARD DARILNIH

PAKETOV

NAJSTAREJŠE IN NAJSOLIDNEJŠE SLOVENSKE TVRDKE

Dr. J. KOCE

G. P. O. Box 670, PERTH W. A.

Božič je pred vrati! Pohitite z naročili! Garantiramo, da vsak paket vsebuje samo prvostopenjsko blago. V cenah paketov je vključena in všteta tudi carina, ki je v Trstu vnaprej plačana, tako da bodo Vaši doma letos resnično dobili paket popolnoma brezplačno v roke. Na ta način jih boste najbolj razveselili, kajti mnogo pristrčneje in topleje pri srcu bo Vašim dragim doma, če se jih o Božiču spomnite z darilom v obliki paketa, ne pa denarja.

Če želite poslati na isti naslov več kot en paket, Vam svetujemo, da pošljete en paket na enega člana družine, recimo očeta, drugi paket na mamo, tretji pa na sestro ali brata ali starega očeta itd.

Pripominjamo, da so vsi paketi standard paketi, vsled tega ne moremo vpoštevati nobenih sprememb. Edino, kar lahko predlagate, je, da bo v paketu sladkor v kristalu namesto sladkorja v kockah in makaroni namesto spagetov.

Svojim naročnikom paketov dajemo brezplačno informacije glede vpklica v Avstralijo deklet (zaročenk), sorodnikov in prijateljev.

Ob enem z naročilom pošljite Money order. Gotov denar tudi lahko pošljete, toda samo v priporočenem pismu (registered letter). Prejšnji cenik je razveljavljen.

Paket št. 1:

1 kg. kave Minas
1 kg. čokolade
1 kg. kakao

2½ kg. £2.16.0

Paket št. 2:

2 kg. kave Minas
1 kg. sladkorja v kockah

3 kg. £2.15.0

Paket št. 3:

1 kg. kave Minas
2 kg. sladkorja v kockah
1 kg. čokolade
1 kg. kakao

3 kg. £3.0.0

Paket št. 4:

1 kg. sladkorja v kockah
1 kg. mila za pranje
100 gr. toalet. mila (2 kosa)
2 kg. olivnega olja
1 kg. svinjske masti
1 kg. spagetov/makaronov

6.20 kg. £4.0.0

Paket št. 5:

1 kg. kave Minas
1 kg. sladkorja, kocke
1 kg. riža Carolina
½ kg. bonbonov, finih
100 gr. čaja Ceylon
100 gr. popra v zrnju

3.70 kg. £3.0.0

Paket št. 6:

2 kg. polenovke (orig. norveske)
1 kg. olivnega olja

3 kg. £3.0.0

Paket št. 7:

1 kg. kave Minas
5 kg. sladkorja kristal
5 kg. maaronov -spagetov, finih
2 kg. riža Zlato Zrno
½ kg. popra v zrnju
½ kg. čaja Ceylon

13½ kg. £7.15.0

Paket št. 8.
 2 kg. kave Minas
 3 kg. sladkorja kristal
 5 kg. svinjske masti
 7 kg. riža Carolina Ardizzone
 1 kg. rozin (grških sultan)
 18. kg. £9.15.0.

Paket št. 9:
 1 kg. kave Santos
 5 kg. makaronov/spagetov, finih
 5 kg. sladkorja kristal
 5 kg. riža Zlato Zrno
 5 kg. bele moke 00, najfinejše
 1 kg. olivnega olja
 1 kg. medu
 2 kg. svinjske masti
 3 kg. rozin (grških sultan)
 100 gr. čaja Ceylon
 100 gr. cimeta
 2 stroka vanilije
 26 kg. £12.10.0.

Paket št. 10:
 1 kg. kave Minas
 5 kg. sladkorja kristal
 10 kg. bele moke 00, najfinejše
 1 kg. rozin (grških sultan)
 10 kg. riža Carolina Ardizzone
 5 kg. makaronov/spagetov, finih
 1 kg. olivnega olja
 1 kg. mila za pranje
 3 kg. toalet mila Palmolive
 3 kg. popra v zrnju
 3 kg. čaja Ceylon
 35 kg. £14.0.0.

Paket št. 11:
 2 kg. kave Santos
 10 kg. sladkorja kristal
 5 kg. bele moke 00, najfinejše
 1 kg. rozin (grških sultan)
 5 kg. spagetov/makaronov, finih
 5 kg. riža Zlato Zrno
 3 kg. mlečne čokolade
 1 kg. sira Parmezan, starega
 2 kg. olivnega olja
 100 gr. popra v zrnju
 100 gr. cimeta
 100 gr. čaja Ceylon
 200 gr. toalet mila Palmolive
 32 kg. £ 16.0.0

Paket št. 12:
 10 kg. bele moke 00, najfinejše
 7 kg. sladkorja kristal
 5 kg. riža Zlato Zrno
 2 kg. spagetov/makaronov, finih
 2 kg. kave Santos
 2 kg. holandskega sira (cel hl.)
 1 kg. olivnega olja
 1 kg. rozin (grških sultan)
 2 kg. mila za pranje
 3 kg. toalet mila Palmolive
 3 kg. čaja Ceylon
 3 kg. popra v zrnju
 33 kg. £15.15.0

Paket št. 13:
 100 kg. (dve dvoj. vreči) bele moke 00 £11.4.0.

Paket št. 14:
 17 kg. svinjske masti (kanta) £6.16.0.

Paket št. 15:
 50 kg. (dvojna vreča) bele moke 00 £5.12.0.

Paket št. 16:
 4 kg. svežih pomoranč (ali limon) £3.3.0.

Paket št. 17:
 9 kg. svežih pomoranč (ali limon) £5.10.0

Paket št. 18:
 3 kg. kave Santos
 3 kg. riža Zlato Zrno
 3 kg. sladkorja kristal
 3 kg. spagetov Fedelini
 3 kg. bele moke 00, najfinejše
 3 kg. svinjske masti
 18 kg. £10.0.0.

Paket št. 19:
 50 kg. (dvojna vreča) bele moke 00
 3 kg. kave Santos
 5 kg. riža Carolina Ardizzone
 10 kg. sladkorja v kockah
 68 kg. £17.0.0.

Paket št. 20:
 10 kg. bele moke 00, najfinejše
 10 kg. sladkorja kristal
 10 kg. riža Zlato Zrno
 1 kg. rozin (grških sultan)
 2 kg. olivnega olja
 3 kg. finih bonkonov
 600 gr. finih kokosov
 34.10 kg. £12.0.0.

Paket št. 21:
 10 kg. bele moke 00, najfinejše
 10 kg. svinjske masti
 10 kg. riža Zlato Zrno
 10 kg. sladkorja kristal
 40 kg. £14.10.0.

Paket št. 22:
 4 kg. olivnega olja £3.10.0

Paket št. 23:
 5 kg. kave Santos
 3 kg. sladkorja kristal
 3 kg. sladkorja v kockah
 5 kg. riža Splendor
 1 kg. mlečne čokolade
 3 kg. popra v zrnju
 3 kg. indij. čaja
 18 kg. £13.10.0

Paket št. 24:
 3 kg. kave Santos
 3 kg. sladkorja kristal
 3 kg. riža Splendor
 1 kg. bele moke
 1 kg. makaronov
 1 kg. šunke (konzerva)
 3 kg. margarine
 5 konz. sardin v olju
 13 kg. £10.0.0.

Paket št. 25:
 1 kg. kave Minas
 5 kg. sladkorja, kocke
 6 kg. £3.4.0.

Ostale pišiljke: U kolikor želite poslati domov zdravila, tkanine (štoffe), tehnične predmete kot razne motorje, kolesa (bicikle) radio aparate, poljedelske stroje itd., pišite name in poslati Vam bomo potrebna navodila.

Zastopnik za Vic.:

Mr. J. VAH

2 KODRE STREET,
 ST. ALBANS, VICTORIA
 TEL. 65-9378

Zastopnik za N.S.W.:

Mr. R. OLIP

65 MONCUR STREET,
 WOOLLAHRA, SYDNEY, N.S.W.
 TEL. FB 4806